

זה לא באשמתי

כתבה : דניאל ג'ליקס

עיצוב כריכה : דניאל ג'ליקס

בהנחיית: מאור רוש

נכתב במסגרת סדנת כתיבה יוצרת
חטיבת ביניים אורט גוטמן, נתניה

פרק 1

השעון על הקיר הראה את השעה אחת עשרה וחצי בבוקר בעוד אליס עומדת מחוץ לדלת ממתינה ובוהה בתקרה. החדר היה חשוך וקר, ללא עיטורים, רק 4 כיסאות שחורים עומדים, מפנים את גבם אל הקיר. היא ידעה שכנראה המון אנשים מדברים עליה עכשיו, חוששים לגורלה, אבל היא מעולם לא הבינה למה כולם כל כך אוהבים להתעסק בעניינים לא שלהם, למה זה כל כך מעניין להשוות את עצמך לאנשים אחרים, לחדור לפרטיות? גם ככה זה נוראי כשמדברים עליך מאחורי הגב אבל במיוחד במקרה של אליס, זה מאוד לא פשוט לשמור על שפיות, להיות הבת של ראש הממשלה, לשעבר, ולאזור מספיק אומץ כדי ללכת למכון גמילה זה להחליט להיות נושא השיחה העיקרי במדינה בשלושה חודשים הקרובים. בכל דקה שעברה אליס נהייתה יותר ויותר מבולבלת, הרי זאת בכלל לא אשמתה ההידרדרות הזאת, זה הם החליטו להרוס לה את החיים לחלוטין, לא מספיק מה שהיה כבר קודם. היא הרגישה שהיא הורסת לעצמה את החופש, הזמן

שיכול להיות הכי טוב בעולם, כי היא נמצאת כרגע בגיל הכי כיף- גיל 16, אך מצד שני אולי היא פותחת תקופה חדשה וטובה יותר בחייה.

הכל התחיל לפני 8 שנים, כשאליס הובחנה כמחוננת. אליס, ילדה צעירה עם שיער שטני חלק ועיניים ירוקות. אביה החל לקחת אותה ליותר מהכנסים שלו והיא נחשבה כהצלחה הבאה הגדולה של המדינה, היא הגיעה לאירועים של החברות הגדולות ביותר, קיבלה הצעות רבות להרצות מנקודת מבט של ילד, היא קיבלה הרבה כבוד והיו ממנה ציפיות גדולות. כמובן, גם להיות הבת של ראש הממשלה וגם להיות מחוננת- שילוב מושלם בשביל להיות ההצלחה הבאה. אבא שלה לא היה סתם ראש ממשלה, הוא היה מיוחד, הוא היחיד שלא היו לא שונאים, אולי רק כמה כאלה שהעדיפו אחרים על פניו, אבל הוא בהחלט היה אהוד ביותר, ונראה שבעתיד הוא יביא את השלום. כולם אהבו אותה פרט לילדים בני גילה. היא לא הייתה מטופחת, ועל אף שעה השטני, עיניה הבהירות, והיותה רזה אליס לא נחשבה יפה במיוחד, כנראה בגלל שלא השקיעה בלבוש שלה ביומיום.

”אני לא אשכח את היום בו הכל השתנה, שהגעתי

לכיתה וכבר התייחסו אליי אחרת" חשבה לעצמה אליס. כל פעם שהייתה נזכרת, יכלה לראות בדמיונה במדויק את אותו היום, מה כל אחד לבש, איפה כל דבר היה מונח. אליס נכנסה לכיתה ואף אחד לא רצה להיות בחברתה, בשיעור הספורט באותו היום, מצאה את עצמה לבד בלי קבוצה למשחק. אפילו בתי וגאיה, הבנות שעבדו איתה במעבדות מדעים- כבר לא התייחסו אליה. אליס הרגישה מועקה חזקה בגרון וכל מה שרצתה היה לקבור את עצמה באדמה. להרגיש לא רצויה זה הדבר הכי נורא שאפשר להרגיש.

אליס חזרה הביתה בריצה ובמקום לספר לחברה טובה כמו שהייתה רוצה החלה לכתוב יומן:

"אני יושבת בחדרי ובוכה. היום הרגשתי מה זה להיות בודדה, לא מקובלת. אף אחד לא רצה להיות בחברתי, ואני לא מבינה אפילו למה. כי אני מחוננת, או אולי כי אני הבת של ראש הממשלה? אבל מה זה קשור? האם זה אומר שאני לא ידידותית או מתנשאת? אני לא חושבת שעשיתי משהו רע למישהו, ואם כן מה? איך זאת אשמתי. זה הם, הילדים, הם אשמים. הם פשוט בוחרים לעצמם את

מי שהכי נוח להוציא אותה, הביישנית, שלא תדע מה לעשות ולא תוכל להתנגד. ככה הכי קל להם, שיש מישהו בודד. אני יושבת מהצד ורואה איך כולם רוכשים חברים ואיך קבוצות מתחילות להיווצר רק אני נשארת מהצד.

זה קשה, וכל מפגש שאני אליו לא מוזמנת הוא כמו עוד סכין חדה הננעצת ישר בלב. אתמול, כמעט כל הבנות נפגשו, כמעט כולן, כולן חוץ ממני ואולי עוד שלוש שלא יכלו להגיע. זה קשה, קשה לא לחשוב על זה. לעשות כאילו זה לא מפריע לי. אני לא מבינה למה ילדים חייבים להיות כאלה אכזריים, למה לשפוט מישהו רק על סמך מבחן. המורים מנסים לחזק אותי, אומרים לי שזה לא בגללי, שהם מקנאים, מקנאים בי שאני כזאת יפה ומוכשרת ומי שרע לו, רק מפיץ רוע לאחרים. העידודים האלה ממש לא עוזרים כשאני יודעת שאני תמיד בעדיפות אחרונה, כשאני מנסה להתקרב אבל הן משתתקות. אולי אם רק היו נותנים לי הזדמנות הייתי מראה להם כמה כיף היה יכול להיות איתי. אבל לא, מאוד נוח שיש מישהו שנשאר בחוץ, שאתה יכול להרגיש "מגניב" כי אתה מבלה ואחרים לא."

אליס ניסתה להתעלם אך כל יום מחדש היא הבינה עד כמה שזה בלתי אפשרי, עשרות מפגשים שכל פעם מחדש היא מגלה שרק היא לא מוזמנת אליהם, חוסר התייחסות בזמן בית הספר, כולם שואלים אחד את השני לשלומם ורק ממנה, לאף אחד לא אכפת. היא לבד. כל מה שהיא רצתה היה לברוח לעולם אחר, לדבר עם מישהו שיקשיב לה אך היא לא הייתה מסוגלת. היא ידעה שרק יצחקו עליה, המקום היחיד שבו מצאה מפלט היה במשפחתה ובחוגי השירה שלה. כשהיא שרה היא הרגישה כאילו היא בורחת למקום אחר, מקום בטוח שבו היא הכוכבת ואף אחד לא יכול לקחת אותו ממנה. היא ניסתה להיאחז באבא שלה, באהבה שלו, בשמחה שמתפשטת בה כשהיא חוזרת הביתה ואמה מחכה לה עם ארוחת הצהריים הטעימה ובשירה ככל שיכלה כדי לא להשתגע אך ככל שהזמן עבר ואליס גדלה זה הלך ונהיה יותר קשה.

”השנים עוברות, אני מנסה ליהנות כמה שאפשר מהדברים הקטנים, אבל אני רק רואה איך שכולם גדלים, מבלים יותר, יוצאים מאוחר בערב ואני מקנאה. אני גם רוצה! לרוב הבנות כבר יש חבר, או

שהיה לפחות, וכל מה שאני מנסה לעשות זה לא להתאהב, כי אני יודעת, שאין לי סיכוי."

"אני לא יכולה! אני באמת מנסה, אבל כל פעם שאני רואה את אדם אני מרגישה פרפרים בבטן ורצון חזק שהוא יהיה לידי, יחבק אותי ולא אף אחת אחרת. יש לו שיער שחור קצוץ ושרירים בידיים והוא חכם ואני מרגישה שאני חייבת להיות איתו! בכל מקרה זה לא משנה כי אני חושבת שהוא אוהב את ג'סיקה, הגורל שונא אותי. דווקא היא? זאת שהתחילה את כל הרכילות עליי? מה הוא מוצא בה? אין לילדה הזאת לב!"

ה-28 לאפריל, יום רביעי, אליס כבר בכתה ט', היא חוזרת הביתה והיא רואה שאימא שלה לא נמצאת. "בטח היא הלכה לקניות, או לחברה" חשבה אליס אך הרגישה שמהו מוזר קורה. לא היה יום שהיא הגיעה היתה ואמה לא היתה שם, אלא אם כן היא הודיעה מראש. עברו שעתיים, שלוש ולא נראה זכר להוריה. פתאום נשמעה דפיקה על הדלת. בחוץ עמד שוטר בשנות ה-30 לחייו, כשנפתחה הדלת עד לסופה שאל השוטר בקול נמוך "אליס קוילרן?"

"כן?" ענתה אליס

”באתי לכאן כדי להודיע לך שאביך הואשם ברצח
נגידת הבנק המרכזי הלאומי”.

פרק 2

"מה?! התפלאה אליס

"באתי לכאן כדי להודיע לך שאביך הואשם ברצח

נגידת הבנק המרכזי הלן טרין" אמר השוטר שוב

באדישות מוחלטת.

"כן, שמעתי מה אמרת אבל...."

"טוב ילדה אין לי את כל היום, מה שאת צריכה

לדעת זה שמהסיבה שאת מתחת לגיל 18 יש לך שתי

אפשרויות, או לקבל קצבה מהמדינה בסך 4000 ₪

בחודש לשכר דירה, אוכל והוצאות נוספות או

שמצמידים לך אפוטרופוסית שתדאג לך ותשתמשי

בחסכונות של אביך כדי לחיות, ויש לציין שיש לו

ללא מעט, אה?" אמר השוטר בהומור וחוסר רגישות

מוחלט.

"אני לא מבינה למה יש אפשרות של אפוטרופוסית

אם יש לי אמא.... אבל אני אשמח לקבל את הכסף,

אני בכלל חושבת שאבא שלי חף מפשע, קיימת

אפשרות כזאת?"

"זה לא תפקידי לדיין בעינייני משפט, בשביל זה תפני

לבית המשפט, בקשר להורייך- הם בתהליכי גירושין."

"מה?!"

"זה לא תפקידי לדיין בעיניי משפט, בשביל זה תפני לבית המשפט, בקשר להורייך- הם בתהליכי גירושין. אני לא מבין יש לך בעיות בשמיעה או משהו? כבר אמרת שאני ממהר ואני לא מתכוון לחזור על כל משפט פעמיים."

אליס לא הבינה איך השוטר יכול לנהוג בחוסר התחשבות שכזאת ובאדישות מוחלטת היא ראתה על תגו "מר רוברט גאס".

"ילדה את מתכוונת לענות בזמן הקרוב- אפוטרופוסית או כסף?"

"כסף" ענתה אליס

"תודה, נרשם, להתראות"

אליס לא הבינה בהתחלה למה ענתה כסף הרי לא חסר לה, אבל מצד שני לא התאים לה שתבוא מישהי שיא לא מכירה ותקבל את כל הסמכויות עלייה, אז כנראה הכסף הייתה האפשרות הטובה ביותר.

אליס החליטה להתקשר לאמא שלה.

"הלו?" ענתה נועה, אמא של אליס

"אמא"

"כן אליס מתוקה שלי"

"איפה את?"

"בעבודה, למה את שואלת?"

"אמא"

"מה?"

"ממתי את עובדת?"

"לא ממזמן, שבוע-שבועיים"

"למה את ואבא לא ביחד?"

"קשה לי להסביר לך חמודה שלי, תראי..."

"אמא את יודעת שאבא לא רוצח" קטעה אותה אליס

"כן, אני יודעת, אבל..."

"מה, הוא בגד בך? מה הוא עשה לך?" שוב התפרצה

אליס לדבריה

"לא, לא, אליס אני לא יודעת איך להסביר לך, זה

פשוט כבר לא מתאים."

"מה לא מתאים? זה כי הוא בכלא? אמא הוא ייצא!"

"טוב אליס, אני חייבת לסיים נדבר ביום אחר."

אמרה נועה וניתקה את השיחה.

"אני לא מבינה, איך הכל קרה כל כך מהר? שבע

שעות לא הייתי בבית וכבר אבא שלי מואשם ברצח

וההורים בתהליכי גירושים? זה לא יכול להיות! אבא

שלי לא היה פוגע בזבוב! הוא לא האשם! ואולי הוא

היה שתוי? ואולי מישהו איים עליו? ואולי מישהו
הפליל אותו? לפני שאני קופצת למסקנות אני צריכה
ללכת לדבר איתו! ומה עם תהליך השלום? ככה
מכיניסים אותו לכלא באמצע החיים? אני בתוכה
שהתהליך ייפסק וזזה יהיה רע לכולנו. ומה קורה בין
ההורים, אם הם אוהבים אחד את השני אז מה כל כך
מסובך?"

בבוקר של היום למחרת הדליקה אליס את מהדורת
החדשות.

"ידעתי." אמרה לאחר לא יותר מ-3 דקות בהן
הטלוויזיה הייתה דלוקה. אליס צדקה, תהליך השלום
הוקפא ויתחדש רק כשהמצב יחזור לקדמותו. כך
הודיע הצד השני.

אותו בוקר היה גשום במיוחד אך אליס נרטבה
מהדמעות של עצמה יותר מהגשם בחוץ. דומעת
ואדומה התייצבה אליס בתחנת המשטרה, זה לא
שהיא העדיפה ללכת לבית הספר במקום, לא ביום
רגיל ולא יום אחרי שהופיע בחדשות שאבא שלה
רוצח.

"אני דורשת לדבר עם יעקב קוילרן" אמרה אליס

בחריפות.

"קודם כל הירגעי, ותסבירי לי מיהו יעקב קוילרן
בשבילך ילדה יפה" ענה אחד האנשים בתחנה.
אליס לא הבינה איך שון, הנראה לכל היותר בן 19,
לא לובש מדי שוטר מעז לשאול אותה דבר כזה.
"ומי אתה אם אפשר לשאול?" רעד קולה של אליס,
מעולם לא אמרו לה שהיא יפה, בוודאי לא מישהו
שאין לה אליו קרבת דם.

"נעים מאוד, שון ברוק, סטודנט למשפטים, כרגע
מתלמד עם עורך הדין שמייצג את יעקב." שון היה
בלונדיני, השיער שלו לא היה קצוץ כמו של כל
הבנים, אלא מסודר בצורה יפה כלפי מעלה. עיניו היו
חומות ועורו שזוף מעט.
"אוקיי... אני הבת שלו."

"אם כך את מוזמנת להיכנס לדבר איתו, יש לכם רבע
שעה לכל היותר." אמר שון והורה לטלי בידו לכיוון
של אביה.

"הדלת השלישית מימין" צעק מאחוריה כשהתקדמה
במסדרון.

טלי נכנסה אך היא לא ראתה את אבא שלה, הוא לא
היה שם.

פרק 3

בתוך החדר נמצא אדם חלש, מסכן, בוכה.
תיאורטית כן, זה היה אבא שלה, אבל עכשיו היא
ראתה אדם אחר שלא הכירה. אבא שלה תמיד היה
חזק ואופטימי, ופתאום לראות אותו ככה? לבוש
סוודר ירוק ביתי וג'ינס בהיר, כפי שמעולם לא
התלבש שיצא מהבית.

"אבא" צעקה אליס ורצה לחבק אותו
"אליס, הכל בסדר, תירגעי" אמר אביה בעוד אליס
יושבת עליו, פניה דחוסות אל תוך חולצתו והוא
מלטף את גבה הרועד.

"אבא מה קרה? אני לא מאמינה שרצחת את הלן
טריין!"

"את צודקת חמודה שלי, זה לא אני עשיתי והצדק
ייצא לאור."

"מתי?!"

"אני לא יודע, אני לא יודע..."

"יש לך חשד למי עשה את זה?"

"האמת שממש לא, הממשלה תפקדה טוב ולא היו לי
מתנגדים כל כך קיצוניים, אני לא רואה למה שמישהו

ירצה להפיל אותי."

"ומה אם אמא?"

"אנחנו בתהליכי גירושין"

"כן את זה אני יודעת אבל אני צריכה הסבר, לא

נראה לי הגיוני"

"תראי,"

"לא אבא, אל תיפרדו, אתם אוהבים, אתה תשתחרר

והכל יחזור לקדמותו."

"אליס, זה לא המצב, אני לא יכול להסביר לך הכל

עכשיו..."

"אבא, מה?"

"אליס אנחנו נדבר על זה בהזמנות אחרת."

"אבל מה קרה פתאום?"

לפני שהספיק להגיב נכנס שוטר לחדר

"תמה רבע השעה שלכן, אליס אני מבקש שתצאי"

"זה לא הוגן! הוא חף מפשע! הוא לא האשם שאדם

מחפשים" השיבה אליס

"את זה יקבע בית המשפט ואני מציע לך ללכת אם

את לא רוצה להסתבך עם המשטרה."

אליס חזרה לביתה ולא הצליחה להפסיק לבכות, כבר

לא היה לא בשביל מה לחיות, לא חברים לא משפחה,

לא מטרה, כלום. כל המדינה הייתה עסוקה בתעמולת הבחירות, למי מצביעי, מי הכי טוב, בכלל לא היה אכפת שראש הממשלה נכנס לכלא, או שאין שלום ובכל רגע יכולה לפרוץ מלחמה.

”אני לא מבינה, אני לא מבינה מה עשיתי רע, במי פגעת, למה זה מגיע לי? אני רוצה למות, לברוח למקום אחר ששום דבר לא יכול לקרות לי בו. נמאס לי!”

במהלך אותו סוף השבוע אליס לא ידעה כבר מה לחשוב, זמנה חלף בין מחשבות איך להוכיח שאביה חף מפשע לבין לתכנן איך היא הולכת לשרוד את השבוע הקרוב. כל האופציות כבר נראו אפשריות, לעבור בית ספר, לשכור עורך דין, ללמוד משפטים דרך המחשב ואפילו לנסות להתחבר איתן, עם הבנות שהיא כל כך תיעבה ולהתחיל חיים חדשים. האופציה האחרונה, וההזויה ביותר יש לציין נראתה כהכי ריאלית לאותו רגע והדרך המהירה ביותר לא לשקוע בדיכאון.

”ראשון, שש בבוקר, בעוד שעה וחצי אצא לכיוון בית הספר ואני יודעת שבשביל לשנות את דרך המחשבה

של כולם עליי, אני צריכה קודם כל לשנות את עצמי."

בפעם הראשונה בחייה, התאפרה אליס לבית הספר, לבשה את הבגדים הכי צמודים שמצאה בארונה ואספה את שער לזנב סוס גבוה והדוק. כשנכנסה לכיתה, בקושי ניתן היה לזהותה ובכיתה שהתה אווירה המזכירה ימים בהם נכנסת תלמידה חדשה לבית הספר. המורות העדיפו להתעלם, לנסות להדחיק שאליס מתחילה להיוץ כמו כל השאר, והתלמידים לא ממש ידע איך להגיב.

"הגעתי הביתה, אפשר להוריד את התחפושת המעיקה הזאת, לא עבד בכלל! רק גרר אחריי עשרות עיניים מבולבלות. אבל מה עדיף? שיתחילו לשאול שאלות על אבא? עדיף כבר שיסתכלו וישתקו, לפחות ככה אצליח להקטין את התסיסה בנושא הרצח שכביכול אבא ביצע." אליס החליטה שזאת האפשרות הכי פחות גרועה. היא הלכה לקניון, לבד, לקנות בגדים חדשים, צמודים וחשופים עד כמה שאפשר, ולקנות איפור לכל סוגיו, מסקרה, שפתונים, סומק וכל מה שהיא תמצא. היא החזיקה את השקיות מהקניות בידיה "תכף ייגמר הלבד הזה."

חשבה לעצמה, תכף יהיו לה חברות.
"היום בתי גאיה ורותם כבר ניגשו אליי, התעניינו מה קורה, אם אני שרה, כמה זמן והמבטים החלו להצטמצם, נראה שאני על המסלול הנכון."
כשניתנה העבודה באזרחות באותו השבוע נפתחה בפני אליס הזדמנות להתחבר לבתי שוב, ובפעם הראשונה מזה שנים אליס לא הייתה לבד בעבודה.
אבל דווקא עכשיו, אחרי שהיא קבעה עם בתי אדם שאל אותה אם היא רוצה להיות איתו בעבודה. אליס שמחה שיש לה עם מי להיות בעבודה וגם התרגשה שאדם רצה להיות איתה, אבל עדיין מעט העציב אותה שהיא לא יכלה להגיד לו כן.
"בתי הגיעה אליי לעבודה באזרחות, כמובן שעבודה לא עשינו אבל לא ציפיתי למשהו אחר. היא שכבה על המיטה שלי משחקת עם כרית בין הידיים אני ישבתי על הרצפה ישיבה מזרחית ובעיקר ריכלנו וצחקנו על ילדים. מסתבר שנועם ואלה אוהבים אחד את השני ויוצאים ביום חמישי, נטע ומלאני רבו והן לא מדברות, ג'סיקה בגדה באדם והוא שבור ושתינו שונאות את עומר בכלל שהוא שחצן ואגואיסט." אף פעם לא באמת הבנתי אלמה כל הבנות נמרחות על

עומר, כנראה בגלל הביטחון העצמי שלו והשרירים כי הוא מתאמן." חשבה אליס לעצמה כשבתי יצאה היא הזמינה אותי לאדם ביום שישי ב8 בערב, היא אמרה שיהיה כיף.

כל אותו השבוע הייתי מאושרת, דעתי הוסחה ולראשונה הרגשתי שיש לי סיכוי עם אדם. המבטים כבר הופסקו והכרתי הרבה ילדים חדשים מהשכבה, כאלו שבחיים לא חשבתי שיסכלו לכיווני." חמישי בערב, נטע ואליס נסעו לעיר, שתו קפה, הסתובבו ואליס עשתה חורים באוזניים. מסתבר שכוח השכנוע של נטע על אליס חזק מאוד למרות שהגורם העיקרי לכך שאליס עשתה חורים הוא, כנראה, המסיבה בבית של אדם מחר. אליס לא הצליחה להירדם באותו היום, מההתרגשות, הציפייה והמחשבות שלא הרפו מראשה. לאחר שעתיים של הרהורים והתהפכיות במיטה נפלה השינה על אליס והיא הייתה כל כך חזקה שלמרות שעונה המעורר לא הצליחה אליס לקום בבוקר והגיעה רק לשעה השנייה בבית הספר. "אוף! פספסתי שיעור ספורט." חשבה אליס אבל דאגה לא להראות את העצב לשאר ילדי הכיתה.

היום עבר לאט מאוד ואליס ספרה כל דקה עד
לצלצול האחרון. כשסוף סוף נשמע הצלצול תפס
עומר בידה של אליס ושאל אם תגיע היום, אליס לא
שמחה במיוחד מהעובדה שעומר יהיה היום אצל
אדם, כנראה שאף אחת מהבנות לא התלהבה
מהרעיון שעומר יבוא אך בכל זאת חייכה אליס
ואמרה שכן.

אליס הגיעה לאדם בשמונה ושתיים עשרה דקות,
היא לבשה שמלת מיני בצבע כחול כהה הנוטה
לשחור וצעף ורוד. אדם נשק ללחיה והיא הצטרפה
לילדים שישבו בחדרו וראו סרט. לאחר כחצי שעה
בהחלטת הרוב הופסק הסרט שממילא אף אחד לא
צפה בו והם התחילו לשחק אמת או חובה. אדם
הביא בקבוק בירה, וודקה ובקבוק קולה ריק והתיישב
בין אליס לג'סיקה. עומר תפס את מקומו ליד נועם
וגיא, לקח את בקבוק הקולה הריק וסובב אותו.
הבקבוק נעצר כשהפייה שלו פונה כלפי אדם, "אמת
או חובה?" שאלה בתי. "חובה" ענה אדם בלי להסס,
היו לו יותר מידי דברים לאחרונה עם ג'סיקה שהא
העדיפה לא לדבר עליהם.

"חובה עלייך לבחור בין אליס לג'סיקה וללכת עם

אחת מהם לשבע דקות בגן עדן" אמרה בקי.
"אליס." בחר אדם.

"אז.... מה עושים?" שאלה אליס

"זורמים" אמר אדם וכיבה את האור

אדם התקרב ואליס מעט נרתעה, לא ידעה מה היא עושה, זאת הפעם הראשונה שמישהו מסתכל עליה בכלל, מעוניין בה. היא לא ידעה מה לעשות ולא הייתה בטוחה אם היא רוצה אבל כרגע לא היה לה מה להפסיד, או את מי לאכזב. "למה שאני לא אנסה?" חשבה לעצמי אליס.

כששפתיו העבות של אדם היו על שפתיה החליטה אליס שזה מה שהיא רוצה עכשיו, את ההתרגשות הזאת, לגעת באדם ולהרגיש שייכת סוף-סוף. המעבר שלה מלהיות ילדה דחוייה למקובלת מתחיל פה חשבה לעצמה.

הם נפלו על המיטה באותו החדר ואדם הכניס את ידו מתחת לחולצתה. ידו הייתה קרה כנגד גופה החם, מה שהעביר באליס צמרמורת, אליסה התעלמה ותפסה בשרירי ידו של אדם.

"אחרי דקה או שתיים התחלתי להנות מזה בניגוד למה שציפיתי, כל נגיעה שלו בי, ונשיקה חוזרת

העבירו צמרמורת בגופי, ורק רציתי עוד. בתום 7
הדקות חזרנו לחדר וניסיתי בכל כוחי למחוק את
החיוך המטופש שהיה מרוח על פניי" כך כתבה אליס
ביומנה אחרי הערב

אליס ואדם התיישבו חזרה במעגל כשלשניהם ארשת
פנים אדישה לחלוטין. המשחק המשיך לתוך הלילה
ואליס הספיקה להתנשק עם עוד שלושה בנים, אך
הנשיקה איתם לא השתוותה לנשיקה שלה עם אדם.
אליס חזרה לביתה בסביבות השעה שתיים בלילה אך
המחשבות בראשה לא הניחו לה להירדם במשך שעה
ארוכה.

"מעולם לא הרגשתי ככה, אני מרגישה צמאה לעוד,
אני רוצה יותר! שיוריד את החולצה ואני אחשף
לגופו השרירי, שיגע בי. אני לא יכולה להפסיק
לחשוב על היום. די, אני חייבת להפסיק לחשוב על
זה, גם ככה אין לי סיכוי איתות למה בכלל שהוא
ירצה אותי? יש לו את ג'סיקה ואת כל שאר הבנות
בעולם בערך. אבל אני כל כך רוצה!"

למחרת בבוקר התעוררה אליס בסביבות השעה 12
ולמרות שידעה שיש לה מבחן במתמטיקה ביום
ראשון הייתה חסרת מוטיבציה והעבירה את היום

בצפייה בטלוויזיה ושמיעת מוזיקה.
 בשעה 4 בצהריים נשמע צלצול בטלפון.
 "הלו?" הרימה אליס את הטלפון וענתה
 מהצד השני של הקו נשמעו רעשי חריקות כיסא
 וצרחות לא ברורות.
 "הלו?" חזרה ושאלה אליס.
 "כן, אני שומע, מה קרה? ככה שכחת ממני? אל
 תדאגי הצרחות זה מחדר החקירות הסמוך"
 "אבא, אהמ לא, התכוונתי לבוא לבקר, תאמין לי,
 פשוט צצו דברים...."
 "דברים יותר חשובים מאבא שלך?"
 "לא אבא, לא"
 "אז מתי אני רואה אותך?"
 "עכשיו, עוד חצי שעה, דקה, אני מתארגנת ויוצאת."
 "ביי אליס, אוהב"
 "ביי אבא"
 "ביקרתי את אבא בתחנה, אין עדיין הוכחות שיכולות
 להעיד שהוא חף מפשע. כרגע, הוא עדיין מואשם
 ברצח. אבל אני לא מבינה איזה אינטרס יש לו לרצוח
 את הלו? בסך הכל הם היו ביחסים טובים. הוא נראה
 כל כך רע, הוא סיפר שהשבוע היו לו חמישה דיונים

בבית המשפט ונותנים לו לצאת מהתא לסיבוב פעם
ביום. מסכן, אני באמת מרחמת עליו אבל מה אני
כבר יכולה לעשות?"

כשהגיעה אליס לביתה הטלוויזיה הייתה דלוקה על
תכנית חדשות היום.

"נמצאו בתיק היד של ראש המשללה לשעבר, יעקב
קוילרן, 3 כדורי אקדח התואמים לאקדח שנמצא
בזירת הפשע, האקדח נמצא כרגע במעבדה אך נמסר
כי טביעות האצבע עליו מטושטשות. במקביל
המדינה נמצאת בתעמולת בחירות סוערת, כעת
נעבור לראיון עם שמונת ראשי המפלגות שכנראה
ייכנסו לכנסת, במקום יעקב קוילרן, תעמוד בראשות
מפלגת 'המיטב' אמה לי"
אליס הייתה חסרת אנרגיה והחליטה ללכת לישון
מוקדם.

למחרת בבית הספר שוב הרגישה אלי כי כולם
מסתכלים עליה אך לא הייתה בטוחה אם זאת בגלל
אביה או שזרמה עם אדם יומיים קודם, היא הייתה
שקטה מאוד באותו היום והמבחן במתמטיקה היה
לה קשה מאוד. אליס יצאה בוכה מהכיתה היועצת
זימנה אותה לשיחה.

"תגידי אליס, מה קורה איתך? הכל בסדר? לאחרונה חלה הידרדרות בלימודיך? זה קשור למה שקורה עם אבא?"

"אני בסדר"

"את בטוחה שאת לא רוצה לספר?"

"כן"

"בכל מקרה אליס תדעי שאני תמיד פה בשבילך אם

את רוצה לשתף אותי במשהו"

"טוב ביי" אמרה אליס בקרירות ויצאה מהחדר.

בדרך לכיתתה פגשה את ג'סיקה ובתי עומדות ומתלחששות.

"אליס" אמרה ג'סיקה בקול שלא היה ברור אם הוא מזלזל, מקנא או מנסה להתחבב.

"היי" השיבה אליס

"שמעתי נהנת עם אדם ביום שישי"

"ג'סיקה אתם לא ביחד, היא לא עשתה שום דבר רע" התערבה בתי.

"לא, לא, ממש לא, אני דווקא מפרגנת" אמרה ג'סיקה בקול מאוד לא אמין

"אהמ.. אוקיי... תודה, אבל אני ממש לא בעניין. רק שתדעי." אמרה אליס מנסה להתחבב על ג'סיקה.

"אה, טוב." אמרה ג'סיקה וחייכה
"היית רוצה אולי היום בערב ללכת איתי ועם בתי
לבית הקפה החדש בעיר?"
"אנחנו הולכות לבית קפה?" שאלה בתי
"עכשיו כן" ענתה ג'סיקה, "אז, תרצי להצטרף?"
"כן בכיף" השיבה אליס
"אז ניפגש שם בשמונה, ביי אליס" אמרה ג'סיקה

"ג'סיקה מה את זוממת? יש לי תחושה שזה לא ימצא
חן בעיניי..." אמרה בתי
"כלום, באמת. טוב לי בלי אדם, אני עכשיו רוצה
להיות לבד. ובאמת אני חושבת שאליס השתנתה
לטובה אז למה שלא נתחבר? מה, לא ככה?"
"מה שתגידי..." אמרה בתי ופנתה לכיוון הכיתה.

"אני חושבת שאני אוהבת את אדם, אני לא מצליחה
להוציא אותו מהראש, ואיך זה שאני אוהבת אותו
קצת ועדיין המחשבות שלי רצות בין איך זה יהיה אם
נהיה חברים לבין כמה שאני רוצה שהוא יהיה פה
עכשיו אבל ההורים שלי לעומת זאת לא משתגעים
מהפרידה? אני כל כך רוצה את אדם! אני נזכרת שוב

ושוב ביום שישי וכמה כיף היה לי ואני רוצה להיות
איתו, לצאת איתו לסרט, להסתובב איתו בשכבה, זה
יהיה מושלם!"

השעה כבר הייתה 6 בערב ואליס הלכה לבחור בגדים.
לאחר לבטים רבים ומדידה של עשרות צירופי בגדים
בחרה אליס חולצת בטן בצבע לילך עם שרוולים
ארוכים וחצאית קצרה שחורה. אליס יצאה מהבית,
האוויר היה חמים ונעים, היא הייתה בדרך לפגוש
ילדות מאוד מקובלות ונראה כי העולם החליט לחייך
אליה פתאום.

הבנות הגיעו שלושתן למקום שנקבע והזמינו 3 אייס-
קפה.

"נו אליס. מה העניינים?" שאלה ג'סיקה

"הכל טוב, מה איתכן?" אמרה אליס

"גם, הכל כרגיל" ענתה בתי והגיע האייס קפה.

"אליס?" שאלה ג'סיקה ונשמע שהיא עמדת לספר

משהו מעניין

"אה?" שאלה אליס ולקחה לגימה

"חזרנו. אני ואדם." אמרה ג'סיקה והשתררה דממה.

אליס בלעה את רוקה
"סתם, לא באמת." אמרה ג'סיקה וצחקה "אבל תודי
שנלחצת, רק רציתי להוכיח לך שאת כן בעניין שלו."
"התלבשת יפה אליס" הוסיפה בתי לאחר שנייה,
מנסה לשבור את הקרח
"תודה" אמרה אליס בחיוך קטן
"נו איך הולך עם אדם?" שאלה ג'סיקה
"הוא ממש חמוד, ואת באמת צודקת אני חושבת
שאני אוהבת אותו" השיבה אליס
"שתדעי שהוא לא בדיוק מה שאת חושבת" אמרה
ג'סיקה
"מה, למה?"
"אליס את תמימה, הוא לא באמת אוהב אותך, הוא
רק רוצה את הגוף שלך"
"לא נראה לי"
"מה את חושבת שבמקרה הוא התחיל להתייחס
אלייך ברגע ששינית את הלבוש שלך?"
"די ג'סיקה!" התערבה בתי "זה שלך לא הצליח עם
אדם לא אומר שאליס לא יכולה להיות איתו. אתם

לא ביחד יותר."

"אני רק מזהירה אותה" התגוננה ג'סיקה "אני לא רוצה אותו יותר, מה שהיה בינינו היה ונגמר ושיהיה לך בהצלחה, רק שתדע במי היא מתאהבת."
"אדם לא כזה! מה שיש בינינו אמיתי. אתן פשוט לא רוצות לקבל את זה." אמרה אליס כמנסה לשכנע גם את עצמה.

"את יודעת מה אליס? תתקשרי עכשיו לאדם ותזמיני אותו ללכת אממ... לקניון! סתם להסתובב, לדבר. אם הוא יסכים לא קוראים לי ג'סיקה מייר." אמרה ג'סיקה

"טוב. אני מתקשרת"

"ושימי על רמקול גם אנחנו רוצות לשמוע" אמרה בתי

אליס התקשרה

"הלו?" ענה קול נמוך מעבר לקו.

"היי זאת אליס, מה נשמע?"

"הכל טוב ואת?" שאל אדם

"מצויין, רוצה אולי ללכת להסתובב בקניון?"

"האמת, לא יודע אם כל כך באלי לצאת לקניון, אם

את רוצה את יכולה לבוא אליי יותר מאוחר."

ג'סיקה שלחה לאליס מבט מרוצה.

"אה אוקיי, אני אדבר איתך אחר כך."

"אז כן?"

לפני שהספיקה לחשוב מה היא עושה נפלטה מפיה
של אליס המילה כן.

"טוב נתראה." אמר אדם ניתק את השיחה.

"מה אני אמרתי לך?" שאלה ג'סיקה

"אוי נו זה עוד לא אומר כלום, הוא בטח סתם עייף"

אמרה אליס

"וחרמן" הוסיפה ג'סיקה

"כמו תמיד" אמרה בתי

אליס שלחה אל בתי מבט חצי מאוכזב חצי נעלב

"טוב אליס אני מודה שאני נוטה להסכים עם ג'סיקה.

אני באמת לא עושה את זה כדי לגנום לך להרגיש רע.

אני פשוט לא רוצה שתיפגע...". אמרה בתי

"טוב אני לא יודעת מה עובר עליכן, הוא בטח רוצה

להיות איתי לבד, לראות סרט וזהו. אתן תראו."

אמרה אליס

"אם את כל כך בטוחה אז תתקשרי ולכי אליו עכשיו,

מחר תספרי מה היה" אמרה ג'סיקה בקול המתנשא

שלה

"טוב, ביי." אמרה אליס, התרחקה מהבנות והתקשרה לאדם.

"כל כך שמחתי, פתאום הכל נראה טוב, יש סוף לבדידות. אני כבר לא הילדה המעצבנת שיושבת בכיתה, ילדים כבר לא מוציאים אותי החוצה ממעגל החברים. אני לא יכולה לתאר כמה זה כואב כשזה קורה, איזה לחץ יש על הלב שמתפשט בכל הגוף לתחושה של אכזבה, של חוסר טעם לחיות, של רצון למות כי שום דבר לא שווה. רק בזכות המשפחה יכולתי להמשיך ללכת לבית הספר, ועכשיו כשאני לבד אז לפחות אני מצליחה להתחבר. אני כבר לא ותה ילדה מסכנה, עכשיו רוצים אותי."

זהו, הגעתי. אני דופקת בדלת ואדם מגיע לפתוח לי. "היי" אומר לי אדם ומדביק נשיקה על שפתיי "מה קורה?" אני שואלת והוא לוקח אותי לחדרו. "סבבה, מה בא לך לעשות? רוצה אולי לראות סרט?" שאל אדם

"בכיף" עניתי וחייכתי מבפנים. אמרתי להן שהוא לא כזה. הוא באמת אוהב אותי. בפעם הראשונה בחיי מישהו באמת שם עליי. ג'סיקה סתם מקנאה.

התיישבתי על מיטתו, הוא הפעיל את הסרט ונשכב
 לידי. נשענת על כתפו וידו חיבקה אותי. הרגשתי
 תחושת חמימות נעימה. החדר היה חשוך ולאחר כמה
 דקות הוא נישק אותי בפי ואמר לי שאני יפה.
 נישקתי אותו חזרה והוא תפס במותניי. חיבקתי
 אותו והרגשתי שהוא מנסה להוריד לי את החצאית.
 חיכיתי כמה רגעים והתנגדתי אליו, מקווה שיפסיק
 ונמשיך לראות את הסרט, אך זה לא עמד לקרות.
 "אדם, די" לחשתי מנסה להרחיק את שפתינו ודוחפת
 את גופו ממני בעודו ממשיך לנשק אותי. "אדם די"
 ניסיתי שוב אך זה לא עזר והוא המשיך לגעת בבטני.
 "אדם!" צעקתי פתאום.
 "מה?" שאל מופתע
 "אתה לא מרגיש שזה מהר מידי?"
 "מה, את לא נהנית?"
 "אני מאוד נהנית איתך, אבל לא ככה. לראות איתך
 סרט, לצאת להסתובב, לא שכל מה שאתה מנסה
 לעשות זה להוריד לי את החצאית!"
 "אני לא מבין, אז בשביל מה באת?"

פרק 6

שמעתי את זה ולבי החסיר פעימה "בשביל מה חשבת
שבאתי?!"

"ליהנות קצת, להשתחרר. מה לא ככה?"
"אדם, לא יודעת. לא ככה. אני לא יודעת מה עובר
עליך."

"טוב הבנתי את הראש שלך. כשתבגרי תבואי."
חזרתי הביתה ולא הפסקתי לבכות! הן צדקו! אני לא
מאמינה! למה בנים הם כאלה שטחיים? אין אהבה
אמיתית בעולם? רק סיפוק מיני? אדם בכלל לא
אוהב אותי! הוא רק הבין שאני זורמת וזהו. ככה הם
משחקים בבנות? משיגים מי שרוצים ואז זורקים
אותה? אז אני לא מסכימה לזה. בנות יכולות ליהנות
בדיוק כמו בנים ואפילו יותר.

בעוד אליס מסתתרת בכרית עוד חדשות מסעירות
לא מאחרות להגיע. צלצול נשמע מפעמון הדלת,
לאחר שאליס לא פתחה מספר רגעים הצלצול לא
הפסיק. הפעמון נלחץ שוב ושוב. אליס ירדה לפתוח
את הדלת, היא הייתה עם איפור מרוח על פניה,

לבושה בפיג'מה ובהחלט לא ציפתה לאנשים שהיו
בפתח הדלת. לפני שהספיקה לסגור עליהם את הדלת
נכנסו כל הצלמים והכתבים לביתה והחלו לתקוף
בשאלות: "איך זה להפוך להיות בת של אסיר מהבת
של ראש הממשלה?", "האם את יודעת מהו המניע
לרצח של אביך?", "את מבקרת אותו או שבכלל לא
אכפת לך?", "ידעת שזה מה שהוא הולך לעשות לפני
שהמעשה נעשה, אם כן מה אמרת לו ואיך הוא
הגיב?", "מה את חושבת על הבחירות, יש לך מפלגה
מועדפת?" מדי פעם נשמעו גם שאלות יותר אישיות
ואקטואליות למצבה הנוגעות להתייחסות של
החברים או לסיבה שאיפור מרוח על כל פניה. אליס
לא הגיבה לאף אחת מהשאלות משום שנשארה בפה
פעור מכמות האנשים שככה מתפרצים לביתה בשעה
כל כך מאוחרת. אבל אז נשמעה גם השאלה "האם
את בקשר עם אמא שלך למרות שעזבה את אביך כי
הוא נכנס לכלא וכבר לא עשיר?". ברגע שאליס
שמעה את השאלה הזאת, היא צעקה בקול חזק כל
כך שעלה על כל קולות ההמולה של כל הכתבים.
השתרעה דממה.

"קודם כל אני לא מבינה מה אתם עושים פה דווקא

בשעה 1 בלילה, אבל אתה!" אמרה אליס בקול
תוקפני והצביע על אחד מהכתבים, נמוך יחסית, מעט
שמן, עם עיניים כחולות וקרחת חלקית, פרט לאזור
שליד האוזניים והקרוב לעורף.
הכתב שתק.

כתב אחר, ענה "אנחנו פה עכשיו כי רק בדקות
האחרונות בוטל איסור הפרסום עלייך ועל ראיונות
אישיים"

"אתם בהחלט לא מאחרים להגיע. ואתה. חזור שנית
על שאלתך!" קבעה אליס לכתב השמן והתעלמה
מתשובתו החצופה של הכתב האחר.

"האם את בקשר עם אמא שלך למרות שעזבה את
אביך כי הוא נכנס לכלא וכבר לא עשיר?" אמר הכתב
בקול שקט ובכל מילה בחן את הבעת פניה של אליס
אליס שתקה

"מה?" שאל הכתב, "שאלה אישית מדי לטעמך?" אמר
בקול מובך

"למה אתה חושב שאמא שלי כזאת?" התעצבנה
אליס

"אני חושב שאת רצת תמימה אם את לא רואה את
זה בעצמך..."

"מה יש פה לראות?"

"בדיוק כשאביך הואשם ברצח ופותר מראשות

הממשלה, אמא שלך עוזבת אותו."

שאר הכתבים והצלמים קפצו על הסקופ, החלו

להקליט ושמרו על השקט.

"אז מה? צירוף מקרים. אנשים נפרדים לפעמים, חוץ

מזה היא מצאה עבודה בדיוק בזמן הזה, אולי לא

התאים לה לפרנס בעצמה ולהיות אם חד הורית והיא

בוחרת להקדיש את עצמה לקריירה. אני מבינה

אותה."

"ובמקרה היא מצאה עבודה בדיוק כשכבר לא

מפרנסים אותה, נכון?"

"אני לא מבינה מה מוזר, אין כסף אז הולכים לעבוד."

"כן, אין כסף אז נפרדים מהבעל הלא יעיל ומוצאים

עבודה כדי לחיות, איזה באסה"

"די דני, היא ילדה, אל תעשה לה את זה, היא עוד

תמימה." לרגע התפרץ הצלם השטני.

"איזה תמימה בראש שלכם? זה הכל הראש המלוכלך

שלכם ממציא רכילות." אמרה אליס בעקשנות.

"טוב אליס. אם את חושבת שזה באת ככה אז בואי

תתקשרי לאמא שלך ותשאלי אותה." כתבת גבוהה,

רצה עם שיער שחור מתוח לקוקו צמוד עם משקפיים
גדולות אמרה בקול מתנשא.

"אני לא מתקשרת לאמא שלי בשבילכם אחרי
האשמות כאלו!"

"אם אלו רק האשמות אז בואי ותוכיחי לנו שזה לא
נכון, אחרת זה תוך שניות יפורסם." אמרה שוב
הכתבת.

"אתם יודעים מה? בסדר. אבל בתנאי אחד. אם זה
לא נכון כל אחד מכם מפרסם כתבה אחרת, כל אחד
בעיתון שלו על כך שהפלילו את אבא שלי וצריך
לגייס אנשים למצוא הוכחות לפני הבחירות הבאות
ומשכנעים שהוא הראש ממשלה הכי טוב שהיה
למדינה הזאת."

"ואם אנחנו צודקים?" שאל הכתב שהעלה את
השאלה הזאת מלכתחילה.

"אז.... לא יודעת. מה אתם רוצים?" שאלה אליס
"את מצטלמת לכתבה בה את פגועה ממעשיו של איך
ומסבירה שאת פגועה ממה שהוא עשה, מתביישת
בכך וכועסת עליו." אמרה הכתבת.

"מה?! אבא שלי בכלל לא עשה את זזה ואני לא
מתביישת בו!" אמרה אליס בתקיפות

"זה ההסכם. או שאת מתקשרת או שאנחנו מפרסמים את מה שהבנו עד כה" אמרה הכתבת "טוב" אמרה אליס בקול נמוך ולא מרוצה, "אני אעשה את זה".

אליס חייגה ואמה ענתה לה תוך צלצולים ספורים. "כן מתוקה שלי, למה את מתקשרת בשעה כל כך מאוחרת?"

"אמא" אמרה אליס בקול רציני ובוחן

"מה? אליס את מלחיצה אותי"

"את מבטיחה להגיד את האמת?" שאלה אליס

"אני בדיוק באמצע ישיבה, זה דחוף? נוכל לדבר

אח"כ?"

"אמא עכשיו אמצע הלילה. איזה ישיבה בדיוק?!"

"נו בדיוק, אחרת למה אני ערה?"

"כי את תמיד ערה בשעות כאלה, ובינתיים בזבת

יותר מזן מה'ישיבה' מאשר אם היית ישר נותנת לי

לשאול."

"את קצת מלחיצה אותי, מה זאת התקיפות הזאת:

'מבטיחה להגיד את האמת?' באמצע הלילה?"

"אמא אין לך מה להסתיר ואת במילא ערה אז זה לא

אמור להדאיג אותך, או שאת רוצה לספר לי משהו

אחר?" התערער בטחונה של אליס באמה.
 "או-קיי, רק אמת" אמרה אן, אמה של אליס.
 "למה עזבת את אבא?"
 "אמרתי לך אליס, זה לא התאים, מסובך להסביר."
 "אמא את משקרת לי?"
 "לא, מה פתאום."
 "עזבת אותו כי היית איתו רק בגלל כסף וכי הוא היה
 אדם חשוב שתוכלי להשוויץ בו?"
 "ככה את מכירה אותי?"
 "אמא, תשובה של כן או לא, אמת."
 "אליס אני מאוד אוהבת אותך שתדעי ואני גם נהנת
 מחברתו של אבך"
 אמא אני גם נהנת לדבר קצת עם השכנה, זה לא
 אומר שאני אוהבת אותה ורוצה להיות איתה כל חיי.
 היית עם אבא בגלל כסף ומעמד, כן או לא?" הקול
 של אליס התחזק ככל שאן התחמקה מהתשובה והיא
 הבינה שכנראה הכתבים צודקים.
 "כן" אמרה אן.

פרק 7

"אליס אל תשכחי שאני אוהבת אותך ואני לא יכולה להסביר לך עכשיו הכל, את יודעת מי אני ואני לא רוצה שתחשב עליי דברים רעים, בחיים יש אילוצים." אמרה אן וניתקה את השיחה, אליס נשארה עומדת בפה סגור כאשר כל הכתבים והצלמים מנסים להסתיר את שמחתם ככל שביכולתם. לאחר דקת דממה הודיע לאליס הכתבת: "אנחנו נערוך את הריאיון במשותף על מנת שלא תצטרכי לעבור הרבה ראיונות, תבואי מחר, יום שני, בשעה 11:00 לתחנה שלנו בעיר הדרומית לפה, והנה כמה משפטי מפתח שכדאי לך לזכור למחר אם תיתקעי בלי לדעת מה להגיד" אחד הכתבים מסר דף אחד דו-צדדי לאליס.

"לילה טוב, וסליחה אליס" אמר הצלם השטני שקודם ניסה ככל שביכולתו לעזור לאליס מול הכתבי האחרים. אליס סגרה אחריהם את הדלת ועלתה למיטתה.

אני לא מאמינה, המשפטים פה פשוט נוראיים. למה שאני אדבר ככה על אבא שלי? אוף אני כל כך

מטומטמת שהסכמתי להצעה של הכתבים האלה.
אבל בעצם זה היה יכול ממש לעזור אפ' הייתי
מנצחת. זה הכל באשמת אימא! מי היה מאמין שהיא
הייתה עם אבא רק מאינטרסים!?

למחרת בבוקר לא הלכה אליס לבית הספר בשל
ה'ראיון' שלה, שלא עמד לתאר את המציאות בשום
דרך. השעון המעורר העיר אותה בשעה 9 והיא החלה
להתארגן. היא התלבשה, צחצחה שיניים, אחלה
ארוחת בוקר ולקחה כסף למונית מהקצבה שקיבלה.
בבית הספר באותו היום דיברו בחדר המורים על
תעמולת הבחירות, כל מורה אמר למי הוא מצביע
ולמה אך אף אחד לא העז להזכיר את אבי של אליס
והיעדרותה מיום הלימודים. רק היועצת באיזשהו
שלב לא יכלה שלא להעלות את הנושא הזה. "אני
לא מבינה, יש לנו תלמידה בבית הספר, בתו של
יעקב קוילרן, היא נעדרת מבית הספר, חלה ירידה
בלימודיה, אביה נכנס לכלא, וכל מה שאכפת לכם
הוא למי להצביע? יש דברים יותר דחופים וחשובים
עכשיו!"

המורים לא ידעו מה לענות והיועצת יצאה מחדר

המורים מרוצה מכך שעוררה בהם קצת חמלה כלפי אליס. באותו הזמן ג'סיקה סיפרה לכל בנות הכיתה על השיחה שלה, של בתי ושל אליס אמש ואמרה שבאותו הערב אליס הלכה לאדם, בטח היא התאכזבה כי אדם רוצה ממנה רק סקס והיום היא לא מגיעה כי היא מתביישת לראות אותו. עומר היה פשוט בשוק. "אני לא מבין איך זה יכול להיות שאליס רצתה להיות עם אדם ולא איתי, אני יותר חזק ממנו, יותר גבוה ונראה הרבה יותר טוב. בכל זאת. אני שחיין. אני מוכן להתערב שאדם עושה 5 בריכות ומתעלף, הוא בחיים לא יגיע לרמה שלי" חשב בליבו עומר. הוא, מעולם לא הבין את העניין ברגשות כלפי מישהו, רק משיכה פיזית, אך יש לציין שגם אדם חשב בדומה, כנראה כל הבנים בגיל ההתבגרות לא היו שונים אחד מהשני. אבל הרי זוהי לא אשמתם, זה יצר טבעי, כך טענו. השעה הייתה עשרה לאחת עשרה ואליס הגיעה למשרדים. הכתב השטני בירך אותה לשלום ואף שאל לשלומה, אבל לפני שהספיקה לענות התפרצה הכתבת בעלת השיער השחור, מתוקתקת, קרירה וקודרת כתמיד, והורתה לאליס להתיישב.

"בזריזות בבקשה, אין לי את כל היום" הוסיפה בקול מתנשא אף על פי שאליס הקדימה בעשר דקות, "תכף נתכנס ונתחיל את הריאיון, אני מקווה שלמדת את רשימת המשפטים שלך טוב-טוב."
 לאחר שניות ספורות החדר כולו היה מלא בכתבים וצלמים הצמאים למידע.
 "אז, אליס, איך זה פתאום לחיות לבד בבית?"
 "קשה, אבל לפחות עכשיו אין הפתעות."
 "מפחיד לחיות עם אדם שעומד לבצע רצח?"
 "האמת שלא ידעתי שהוא מתכנן לעשות את זה, אבל בתקופה האחרונה בבית הוא באמת התנהג בצורה חשודה." אמרה אליס ובלעה את רוקה.
 "את יודעת מה המניע שלו לרצח?"
 "אני מניחה שהלחץ עם הסכמי השלום גרם לנפשו להתערער." אמרה אליס, עדיין לא מאמינה למשמע אוזנייה, שככה היא מדברת עליו.
 "ומה עכשיו?"
 "לא יודעת, בינתיים אני כועסת עליו. הוא בגד במדינה, בחוקים, בי." הרגשתה של אליס הלכה ונהייתה יותר ויותר רעה.
 הריאיון המשיך כחצי שעה ארוכה באותו הכיוון. עד

שהכתבים החליטו שיש להם מספיק חומר. חצי
השעה הזאת נראתה לאליס יותר כמו חצי שנה של
עינויים

"אני לא מאמינה מה עשיתי. אחרי כל מה שהוא עשה
עבורי, גידל אותי. ואני יודעת, פשוט יודעת שהוא לא
אשם אבל מבחינת כל העולם עכשיו, אפילו הבת שלו
כועסת עליו ומאשימה אותו. מה עשיתי?" ראשה של
אליס לא נח ממחשבות כאלו במהלך כל הדרך
לביתה.

כשהגיעה אליס הביתה שמעה את הטלפון מצלצל.
כשענתה נשמע קולו של עומר מבעד לקו.
"אליס?"

"היי עומר" ניסתה אליס לא להישמע מצוברחת מידי.

"מה קורה?" שאל עומר

"בסדר, ומה אצלך?"

"הכל כרגיל, היית רוצה אולי לבוא אליי היום בערב?"

את יודעת, יהיה כיף, נראה סרט או משהו..."

אליס שתקה

"אליס, את פה?" שאל עומר לאחר כמה שניות

"כן, כן, סליחה אבל אני פשוט לא חושבת שיש לי

מצב רוח לזה היום..”

עומר היה בשוק, הוא לא הבין איך זה שבאמת אליס לא נמשכת אליו, היא רוצה להיות עם אדם בגלל מי שהוא.

”טוב, ביי” אמר עומר בקול מעוצבן וניתק את הטלפון.

אחרי כל היום המתיש הזה, סוף כל סוף קצת זמן לעצמי, חשבה אליס וצעדה לכיוון המטבח אך לפני שהספיקה להתיישב לאכול נשמעה דפיקה בדלת. אליס, תשושה ועייפה קמה לפתוח את הדלת, ”מי זה?” צעקה בקול עייף כשצעדה אל המבואה. אין תגובה מבעד לדלת. אליס פתחה את הדלת וראתה את אימה עומדת בפתח.

פרק 8

היא החזיקה תיק גדול מעור בין שתי ידיה, מלפני הרגליים, בתנוחה מבוששת. במשך כמה רגעים עמדו הבנות ושתקו. אליס טרקה את הדלת בפניה של אן. אן צלצלה שוב בפעמון, הפעם אליס פתחה את הדלת בתנופה חזקה "מה את רוצה?!" צרחה עליה.

"לדבר איתך, מותר?" ענתה אן בקול שקט לאחר מחשבה החליטה אליס, "כן. מותר." הפסיקה אליס לדבר לשנייה "אבל יש לי תנאי. את לא מנסה להוציא את עצמך טובה, ואת מספרת הכל! כולל הסברים על בחירת בעלך. ורק אמת."

"מסכימה" ענתה אן

"ושתדעי שאני יכולה לזהות מתי את משקרת לי, ובשקר הראשון את עפה מפה! ואל תחשבי להשמיט פרטים כי אני אשאל. הרבה." אמרה אליס בקול תוקפני, אם הייתה מדברת אל אמה לפני חודש כנראה שהייתה מרגישה ממש רע עם עצמה, שככה היא מתייחסת למי שגידל אותך, אבל לאור הגירושין והאמת על אן, לא מגיע לה יחס טוב יותר. אן גידלה אותה, נכון, אבל הרסה את חייה של אביה, ועל זה אין מחילה.

אמה של אליס נכנסה והן התיישבו במטבח. אליס
הוציאה מהמקרר סלט ירקות, גבינה ומעט לחם
שחור והניחה במרכז השולחן.
"תתכבדי." אמרה בקול קר.
"אליס, אני מבינה שאת כועסת, גם אני הייתי כועסת
אם לא הייתי יודעת אבל אני אספר לך הכל. נולדתי
למשפחה לא כמו שאת נולדת אליה. בשום מובן.
להורים שלי, סבא וסבתא שלך, באותה התקופה לא
היה כסף, לא הייתה עבודה. סבתא הייתה מתפרנסת
מעבודות מזדמנות וסבא שלך היה חולה סרטן
תקופה ארוכה. את יודעת איך זה מרגיש ללכת לגן
ושכל הילדים מדברים על משחקים חדשים שקונים
להם, או על אחים שלהם שלוקחים אותם למקומות,
ורק לך אין? המצב הכלכלי שלנו היה מאוד רע, לא
היה מספיק כסף לאוכל וסבא היה בסכנת חיים
חמורה. עד שהכל הסתדר לקח הרבה זמן ואבא שלך
הכיר אותי כבר כאדם חדש. לא מסכן, אלא אדם
מאושר, ממשפחה טובה, אבל כל זה היה מבחוץ,
האישיות שלי וה'שריטות' מהילדות לא יכלו
להימחק, לא במספר שנים בודדות וגם לא בעשור. כל
מה שעמד כנגד עיניי היה לגדל ילד, אבל לא בצורה

שגידלו אותי, יותר טוב. תביני, זה לא אשמתי שלכזאת משפחה נולדתי ואין מה לעשות עם זה שלמצב הכלכלי הזה, שנקבע בשבילי, יש השלכות. כשהבנתי שיש לי סיכוי עם אדם משכיל, חזק, שבא ממשפחה טובה עם עתיד מובטח מייד קפצתי על ההזדמנות. לקראת החתונה ההורים שלי התנגדו, הם טענו שכסף זה לא הכל בחיים ושאני צריכה להיות עם מישהו שאני אוהבת ורק ככה אני אהיה מאושרת. שזה לא מגיע לו, שזה לא מגיע לי. שאהבה לא באה מאינטרסים, אבל אני חשבתי שהם לא מבינים שום דבר, שחיים טובים יגיעו קודם כל מביסוס כלכלי, ובגלל כל מה שקרה, באמת לא יצר שיכולתי לשלוט עליו, דאגה לביסוס, כזאת שלא נגמרת, לא באשמתי החלטתי את מה שהחלטתי."

אליס נשענה עם מרפקיה על השולחן, כפות ידיה אוחזות אחת בשנייה חזק ומבטה כועס ומבולבל. אן הניחה את כפות ידיעה על ידיה של אליס וליטפה אותן בעדינות.

"אמא, אני לא מבינה, אם זאת הייתה טעות כל כך גדולה, ולפי מה שאת אומרת את מתחרטת עליה, למה לא סיפרת לאבא? למה לא נפרדתם לפני? למה

את עושה לו את זה דווקא בזמן שהוא צריך הכי רבה
תמיכה ???

"אליס, אני מאוד אוהבת אותך. מאוד. בחיים לא
הייתי עוזבת את אבא שלך, הדבר האחרון שאני רוצה
הוא שתגדלי בלעדיו, עזבתי אותו באמת באמת בגלל
הרצח."

"אז כן היית נשארת איתו מכסף! וחוץ מזה אבא לא
רוצח!"

"אני לא יודעת מה לענות לך, כן, זאת האמת, וגם אני
לא גאה בעצמי על כך, אבל יש דברים בתוכנו שקשה
לשנות. בנוגע לרצח, אליס, אני מבינה שאת רוצה
להגן עליו ואת אוהבת אותו, אבל אל תהיי כל כך
בטוחה. תחשבי על זה, מצאו עדויות, כדורים בתיק
שלו, ואת יודעת שאין לאבא אויבים כל כך טובים.
בסך הכל הוא היה הראש ממשלה הכי מוצלח עד
היום."

"קודם כל את מבינה שאין הצדקה למה שעשית, כן?"
"מבינה."

"או-קיי, מפה אפשר להמשיך. אבא לא היה רוצח,
הוא עכשיו לא רוצח והוא לא יהיה רוצח אי פעם!"
אמרה אליס והדגישה כל מילה "זה שהפלילו אותו

וזה שאת נגדו רק מחמיר את המצב.
"אליס בואי אני אספר לך כמה דברים."
"אני מקשיבה."

"אבא, בתקופה שלפני הרצח, היה מאוד נסער, היו לו הרבה לחצים בעבודה, לא שמת לב שבשבועות האחרונים הוא היה חוזר מאוחר הביתה?"
"בסדר.. אז חזר מאוחר הביתה, זה עדיין לא אומר כלום."

"הוא היה מספר לי כמה הוא כועס על הלן שמסדרת לו פגישות אחת אחרי השנייה, בלי הפסקות וכמה שהוא היה מתעייף."

"אנשים מתעצבנים אחד על השני, קורה."
"מה שאת לא יודעת, ואף אחד חוץ ממני לא ידע כי הוא דאג טוב מאוד להסתיר את זה, שבתקופת עומס האחרונה הוא הלך למטווחי ירי פעם בשבוע כדי 'לפרוק מתח' והכדורים שאני זוכרת שהוא התנסה איתם זהים לכדורים שנמצאו ברצח."
"את בטוחה במה שאת אומרת?"

"כן, אלו כדורים שקל לזהות, אבא לא פספס אפילו פגישה אחת שקבע במטווח, ועכשיו, בדיעבד אני מבינה למה הוא כל כך הסתיר את זה. אחרת, מה

הבעיה לספר? הרבה אנשים הולכים למטווחים
בשביל הכיף, זה יחסית פופולארי."
"זה לא אומר כלום." אמרה אליס אך בטנה התהפכה
בקרבה, שררה דממה בחדר. מחשבותיה של אליס
החלו לרוץ אחת אחרי השנייה. "למה באמת הוא לא
סיפר לי? הוא תמיד מספר לי הכל..." "ומטווחי ירי?
כל כך לא מתאים לו.", "וגם כשאבא מתעצבן על
אנשים הוא תמיד ידע לפתור הכל בדרכי נועם, או
בהענשה במקרה של חוסר הקשבה או התחשבות,
מה, הוא לקח את הכעס שלו למקום כל כך קיצוני?",
"לא יודעת, אבל גם אם כן, זה רק בגלל הלחץ
המטורף שבעבודה שלו.", "לא.. אין סיכוי שזה הוא.
אני מקווה, אני חושבת, ואם כן?".
"טוב אליס, אני מאוד ממהרת לעבודה, תחשבי על כל
מה שאמרתי לך." אמרה אן ועזבה את הבית, אליס
נשארה לשבת בכיסא לא זזה ומבט מבולבל בעיניה
נדמה כאילו לא בוהה בשום דבר, לא רואה כלום.

כשאירע הרצח היה זה סוף יום עבודה. המשרד היה שקט ודומם, כולם כבר נסעו לבתיהם. הלן, כמעט סיימה לארוז את חפציה והתכוונה גם היא לסיים את יום העבודה העמוס. כבכל סוף יום, הלן זרקה את הניירות המיותרים למחזור, את הכוסות החד פעמיות הריקות שכבר על דפנותיהם הספיק להתייבש הקפה לאשפה ולקחה לפייה סוכריית מציצה בטעם מנטה עדינה. בעודה מכבה המחשב, שמעה הלן צעדים מהמסדרון. זה בטח שום דבר, חשבה לעצמה, כנראה אלו המנקים עושים סיבוב ניקיון אחרון. הלן התעלמה מהרעש, אספה את שערה ופנתה לכבות את האור בחדר. פתאום שמעה רעש חזק, כמו של משהו כבד נופל על רצפת השיש שהייתה באותה קומה. בחושך, בשקט ובצעדים איטיים הלכה לבדוק מהו מקור הרעש המוזר. היא הסתתרת מאחורי הדלת ורק ראשה בלט מעט על מנת לראות אם אכן יש מישהו בתוך משרדי הממשלה בשעה כה מאוחרת. כל מה שהספיקה לראות במבט חטוף היה צל של

אדם בוגר, גבר כמעט בוודאות, הנעלם מאחורי הפנייה בסוף המסדרון. הלן ניסתה לשמור על רוגע אך כשרצה לעקוב אחרי ראתה שהאדם הזה כיסה את כל מצלמות האבטחה במקום בבד מעור בצבע ירוק זית כהה מעור עם גוון מעט זהבהב, המתח בליבה רק הלך והתגבר. בחשיבה מהירה ובניסיון לפעול בהיגיון החליטה הלן לצאת מהמקום, לברוח החוצה ואז לדאוג לקרוא לעזרה. היא רצה במסדרון ובמורד מדרגות החירום עד לקומה התחתונה, אחריה הגבר, בסביבות גיל 50, וקצב המרדף החל מתגבר יותר ויותר. לאחר שלוש קומות צרחה הלן בתקווה שמישהו ישמע אותה, ליבה הלם בחוזקה ונשימתה כמעט נעצרה. "הצילו! הצילו! תעזרו לי!" אך אדם לא שמע את זעקותיה. בצעקה הרביעית, בדיוק בפנייה בגרם המדרגות, נתקעה רגלה של הלן באחת המדרגות, נעלה נפלה ונשארה זרוקה והיא התגלגלה אל תוך הקומה השנייה, קומת המטבח. הלן התחבאה מאחורי דלפק הגשת מנות הצהריים החמות וניסתה להשקיט את נשימותיה. היא אחזה חזק בשוק רגלה הימנית והתאפקה לא לצעוק מרוב כאב. כשהורידה את ידיה התגלה פצע פתוח המשתרע על כל הצד

הימני ברגלה הימנית. מהפצע נזל דם רב ולהלן לא היה מה לעשות אלא להתעלם מהכאב. בינתיים, הגבר שתחילה התבלבל וירד לקומה הראשונה, הגיע אל המטבח רכן עם כפות ידיו על ברכיו, מתנשף ומנסה להסדיר את נשימתו. "עכשיו, בואו נחשוב, איפה היא יכולה להיות..." אמר באיטיות והדגיש כל הברה. "הלן? הוואו... הלן?" צעק כמצפה לתשובה. "טוב, אני מבין שאת מעוניינת בדרך הקשה, מי אני שלא אכבד את רצונותייך?!" הוא אמר בקול מרושע תוך כדי צחוק זדוני. האדם שלף את האקדח ושלף את הנצרה. "אבל את ביקשת, אה? לא אשמתי." הוא התהלך בחדר האוכל בין השולחנות ובעט את הכיסאות לצדדים, חלקם נפלו חלקם רק זזו ממקומם ובינתיים הלן אוחזת חזק ברגלה הימנית ומנסה לעצור את הדימום. כשהגבר היה רחוק ככל האפשר, בצידו השני של החדר וגבו מופנה לכיוונה של הלן, החליטה היא לקום, הצמידה את גבה לקיר ובצעדים קטנים ושקטים הלכה בצמוד לקיר אל כיוון פתח היציאה. כשעברה כחצי מהדרך הסתובב הגבר במהירות ויישר את ידיו האוחזות ברובה לכיוונה. "עצרי או שאני יורה!" הלן נעמדה במקומה. "מה

אתה רוצה? מה עשיתי לך?" "תראי..." אמר וירה
בהלן, ישירות לאזור החזה. הלן נפלה על הרצפה,
מדממת ממרכז החזה והרוצח עזב את המקום בלי
להשאיר עדויות.

הרצח בוצע במשרדי ראש הממשלה, מכאן אחד
החשודים המרכזיים הוא ראש הממשלה, לקחו את
יעקב קוילרן לחקירה ומאז המדינה רק בתהפוכות.
כל מפלגה רוצה לזכות בבחירות, כל ראש מפלגה
חושב שהוא הכי מתאים להיות ראש הממשלה הבא
וכולם רק מנסים ללכלך אחד על השני ולהפיל אחד
את השני.

אותו היום שבו ביקרה אן את אליס יצאה אליס
לשוטט ברחוב, לשאוף קצת אוויר, אבל להתנתק
מהמצב פתאום היה ממש בלתי אפשרי. עוד 53 ימים
זה השלישי ליוני, יום הבחירות והרחוב מלא בשלטים
"הצביעו 'חיים' לעתיד טוב יותר", "קוילרן כבר לא
ראש ממשלה, המנהיג הטוב ביותר טום הבל", "די עם
השחיתות של יעקב, 'האיחוד' לשלטון!"
ראשה של אליס עדיין היה טרוד במחשבות. אם כל
העולם, החוקרים בתי המשפט ואפילו אמא שלה
אומרים שהוא עשה את זה, אולי הוא באמת עשה

את זה. אליס החליטה לקחת אוטובוס ולפני שהיא בעצמה חושדת באביה לנסוע אליו לדבר איתו. היא הגיעה בסביבות השעה 6 בערב והתבקשה לחכות מחוץ לחדר החקירות משום שאביה נמצא כרגע בעיצומה של חקירה.

היא בהתה בקירות בחדר ההמתנה. הקירות היו צבועים בצבע תכלת-אפרפר בהיר, מעט מקולפים ובמרכזם תמונה אחת של כד עם ארבעה פרחים בתוכו. החדר היה בודד והפרחים, בניגוד למצופה, רק חיזקו את תחושת הבדידות. אליס כבר לא הייתה בטוחה אם היא מרחמת על אביה, האדם שהיא הכירה, שאהב אותה ושדאג לה או שהוא באמת רוצח ומגיע לו העונש שיוטל עליו. תמיד חינכו אותה הרי שלכל מעשה יש השלכות, ועכשיו מה? בגלל שזה מישו שהיא אוהבת לא מגיע לו להיענש על מה שעשה. בכל זאת רצח זה לא דבר של מה בכך!

"אבא שלי רצח, אבא שלי רוצח, אבא שלי כבר לא יכול להנהיג את המדינה." הדהדו המחשבות בראשה של אליס כשלפתע נשמע קול מתוך חדר החקירות "אליס?".

זה בוודאי לא היה הקול של אביה. אליס נכנסה.

"כן?" שאלה בשקט כששמה לב שעל מסך הטלוויזיה
בחדר ישנו הסרטון עם הרעיון של אליס, תקוע
לקראת הסוף.

"בואי, היכנסי בבקשה." אמר החוקר, "הגעת לפה
בתזמון מושלם, ממש מתנה משמיים."

אליס נכנסה והתיישבה מול אביה, מהצד השני של
השולחן הארוך, עם הגב למסך הטלוויזיה שהיה תלוי
על הקיר. החוקר עמד בראש השולחן. בעיניו
האדומות של אביה עמדו דמעות. אליס הסבה את
מבטה אל השולחן.

"אני חייב להזכיר לך שיש לך את הזכות לשמור על
שתיקה וכל דבר שתגידי יכול להעיד נגדך, או נגד
יעקב בהמשך." אמר החוקר.

"במה התבטאה התנהגותה המוזרה של יעקב בזמן
האחרון, עליה דיברת בראיון?"

אליס שתקה

"אוקיי.... אני מבין שאת בוחרת לשמור על זכות
השתיקה, אבל שתדעי שהאמת תצא לאור גם
בלעדייך. אני הייתי ממליץ לך לדבר כדי לזרז את
התהליך ואת הסבל שאביך עובר בחקירות. תאמיני לי
זה לא הרבה יותר נעים מכלא."

"תגיד לי, מה אתה מצפה שאני אעשה. אפליל אותו?
 הרי הוא בכל זאת אבא שלי."
 "חבל שלא חשבת על זה עם איך שדיברת בראיון.
 בכל מקרה אני הוא זה ששואל פה את השאלות. את
 יכולה לבחור אם לענות או לא." אמר החוקר
 "מה היו היחסים בין יעקב להלן?" שאל החוקר
 "אבא שלי כעס עליה מכיוון שהיא הייתה מסדרת לו
 פגישות אחת אחרי השנייה בלי זמן להפסקות והוא
 היה חוזר מותש הביתה אחרי יום ארוך. " אמרה
 אליס ובלבה שכנעה את עצמה שהיא עושה טוב
 למדינה בכך שהיא מספרת את האמת. לולא השיחה
 עם אמה קודם לכן בחיים מילים אלו לא היו יוצאות
 מפיה נגדו, אבל המצב השתנה.
 "מעניין... זה לא מה שאבא שלך אמר פה." מלמל
 לעצמו החוקר ורשם במחברתו.
 דמעות עמדו גם בעיניה של אליס כרגע.
 "מה הוא היה עושה כשהיה חוזר הביתה כדי
 להתרענן?" שאל החוקר
 "אני לא בטוחה לאן הוא היה הולך. אבל הוא היה
 יוצא." ענתה אליס
 "כן. למטווחי ירי. את רואה, את יכולה לדבר אנחנו

כבר ממילא יודעים הכל, דיברנו איתם. אנחנו רק
מאמתים, אז לא ככדאי לשקר כי נדע את זה." אמר
החוקר

אליס הייתה בשוק.

"אממ.. אוקיי." אמרה, הכניסה את כפות ידיה בין
רגליה, הביטה למטה ושתיקה ושתיקה.

"האם ב22.4 אבא היה בבית?" שאל החוקר
"ואתה חושב שאני זוכרת מה הוא עשה כל יום?"
אמרה אליס בקול מזלזל

"במקרה זה היה יום ההולדת של האוגר שלך, ז"ל"
אמר החוקר

"אה.... אוקיי אני חושבת שאני זוכרת, חגגנו אני
ואמא. אבא לא היה." אמרה אליס

"מעניין. יום הרצח. דווקא ביום הזה מהמקום של
מטווחי הירי אין רישום של אבא שלך." אמר החוקר
ורשם לעצמו. אביה של אליס שלח אליה מבט כאוב
ומאוכזב.

פרק 10

"הטענה של יעקב היא שהוא היה בקניות." הוסיף ורשם. "טוב, את משוחררת, הסתיימה החקירה. אם אתם רוצים אתם יכולים לקבל 10 דקות לעצמכם."

אמר החוקר

"כן." אמר יעקב

"אוקיי, אני יוצא. 10 דקות." הזכיר החוקר ויצא

מהחדר

"תגידי מה עובר לך בראש?!" התעצבן יעקב "ככה להפליל את אבא שלך? האדם שאת כל חייו הקדיש למענך ולמען המדינה הזאת?"

"אני מצטערת אבא, אבל אתה הוא זה שלימד אותי שצריך להיות אנשים ישרים ושהצדק תמיד ייצא לאור." אמרה אליס

"וזה הצדק נראה לך? שאני, אני יעקב- רוצח?" אמר יעקב בקול חלש ודמעות יורדות מעיניו.

"אני כבר לא יודעת אבא, יש כל כך הרבה הוכחות.

בחקירה אני רק אמרתי את האמת."

"אני לא עשית את זה! אני לא האשם! את אפילו לא מאמינה לי?" שאל אביה וקפץ את ידיו לאגרופים.

"אני מצטערת" אמרה אליס, כמה מכיסאה ועזבה את החדר.

יעקב הניח את ראשו על שולחן החקירות ובכה בכי כאוב.

בינתיים הבחירות מתקרבות בצעדי ענק ונראה שלמפלגת "המיטב" יהיה הפעם פחות ייצוג בכנסת. לפי ההערכות רק 22 מנדטים, יחסית ל־31 שהיו בבחירות הקודמות. בחדשות משודרים מצעי הבחירות וראיונות עם ראשי מפלגות ללא הפסקה וחוץ מכתבה או שתיים, אין התייחסות לאביה של אליס.

שמונה בערב, אותו יום, הטלוויזיה בביתה של אליס דלוקה וכל שאר הבית חשוך. אליס מכינה לצמה טוסט כשברקע ראיון עם שרה הר, כנראה ראש הממשלה הבאה. היא מדגישה שהיא תמשיך לקדם את תהליך השלום שהתחיל יעקב קוילרן, שהיא מאוד העריכה אותו כראש ממשלה וחושבת שהוא קידם את המדינה מאוד. "הוא באמת היה אדם טוב, לכל כך הרבה הישגים הוא הגיע בזמן כה קצר, רק חבל שהוא לא ידע לשמור על איפוק כשהוא היה עצבני. אני חושבת שחוץ מלהיות מנהיג טוב, כל

אחד צריך קודם כל לדעת לקחת הכל בפרופורציות
ולדעת שאין לאף אחד לקחת חיים של אדם אחר!
חוץ מזה ארצה לעבור לבנייה ירוקה בכל הערים
ולהקטין זיהום אוויר מהתעשייה."
בתפנית חדה עברה הכתבת לדבר על הרצח. אליס
כמעט סיימה את הטוסט שלה והתיישרה בסלון
להאזין לממצאים. "יריעות הבד מהמצלמות הוסרו
ותאמו את הווילונות בלשכת ראש בממשלה. בתו,
אליס קוילרן, כידוע בראיון ציינה שהיא מאוד
מאוכזבת ממעשיו של אביה, ציינה שבזמן האחרון
הוא כעס על הלן והעידה בחקירה שאביה לא נמצא
הרבה בביתו לאחר שעות העבודה. מהמרכז למטווחי
ירי נמצאו רישומים שלו בימים אלו, פרט ליום בו
בוצע הרצח. מחר יקבע השופט החלטה סופית לגבי
מאסרו של יעקב, הוא צפוי לשבת 25 שנה בכלא.
מהאקדח לא הצליחו לפענח את טביעות האצבעות
אך מנסים כרגע עם חומרים חדשניים ביותר. עד כאן
המהדורה להערב, לילה טוב." אמרה מגישת
החדשות. אליס כיבתה את הטלוויזיה ועלתה לחדרה
לישון.
בבוקר למחרת, לא שמעה אליס את השעון המעורר

והתעוררה רק ב 8 בבוקר. היא התארגנה בזריזות ורצה לבית ספרה, היא הגיעה מתנשפת באיחור של חצי שעה. היא נכנסה לכיתה, כל התלמידים בהו בה אך שתקו. המורה גם לא אמרה שום דבר ואליס התיישבה במקומה. לאחר שסיימה המורה את הנושא עליו הסבירה אותו רגע שאלה את אליס. "שיעורים?" "מה?" שאלה אליס

"שיעורים, הכנת?" שאלה המורה עם כל הלחץ של הבחירות והחקירות אליס שכחה מהשיעורים באזרחות. פעם ראשונה בחייה שהגיעה לשיעור לא מוכנה. אבל למרות מה שציפתה היא לא הייתה מאוכזבת מעצמה כלל ואפילו לא פחדה מהתגובה של המורה. היא פשוט הרגישה שהייתה לה סיבה מספיק טובה ושיש כרגע דברים יותר חשובים משיעורי בית באזרחות.

"לא." אמרה אליס באדישות בזמן שהוציאה ספרים מתיקה.

השיעור המשיך להתנהל כרגיל, התעלמות מוחלטת מהאירועים שמתרחשים אותו הזמן במדינה ומה שקורה לאליס. לפחות זאת ההרגשה ששררה בכיתה.

בסוף השיעור נשמעה הודעה ברמקול בית הספר
"מורים ומורות של שכבת ט- אסיפה דחופה בחדר
המורים! כולם חייבים להגיע! אני חוזרת כל המורים
והמורות של שכבת ט נא להגיע לחדר המורים
לאסיפה דחופה!". בחדר המורים נאספו תוך דקות
ספורות כל המורים שמלמדים את שכבת ט והתיישבו
סביב שולחן אחד. היועצת עמדה בראשו והחלה
לדבר. "אתם צוות בית הספר הכי זוועתי שאי פעם
ראיתי. איום ונורא מה שקרה!"

"אני לא יודעת אם שמתם לב, אבל בזמן האחרון אליס מידרדרת. היא הייתה התלמידה הכי טובה בשכבה. הכי מופנמת. הכי נאמנה. פתאום, היא מלכלכת על אבא שלה, היא מאחרת, היא נכשלת במבחנים, היא לא מכינה שיעורים, היא מתלבשת חשוף יותר. אולי לכם לא באמת אכפת, אבל לי בתור יועצת מאוד אכפת! התכנסנו כאן כדי לנסות לשנות את המצב הזה. יש הצעות?"

"סליחה" אמרה המורה לפילוסופיה בקול מזלזל "אני לא חושבת שעלינו להתערב בחיים של תלמידינו." היא הייתה אישה מבוגרת, עם משקפי חתול גדולות בצבע אדום. תתמיד חשבה שפילוסופיה זה המקצוע הנעלה מכולם ויש להקדיש לו הכי הרבה זמן.

"חלק מהתפקיד של המורים זה לחנך ולעזור לתלמידים שלהם. ומלבד זה שאת מורה לא יזיק לך להיות אדם קצת יותר טוב." התפרץ המורה לגיאוגרפיה.

"אני חושבת שצריך להעניש אותה כל פעם שהיא

מזלזלת בלימודים. רק ככה היא תלמד" אמרה המורה לתנ"ך.

"מה פתאום? השתגעת! לא צריך להיות רעים ולהחדיר בה נחישות למרוד. צריך לדבר איתה בשקט ובנעימות." אמרה המורה לשל"ח.

בזמן שהתנהל הויכוח בחדר המורים עומר, ג'סיקה וגאיה תיכננו ללכת למסיבה באותו הערב. הם שקלו להזמין איתם את אליס ובהצבעה החליטו שכן. עומר היה בעד, גם גאיה בעד אבל ג'סיקה הייתה נגד. בהחלטת הרוב עומר נשלח לדבר עם אליס.

"היי." אמר עומר "מה קורה?"

"בסדר. איך אתה?" שאלה אליס.

"הכל טוב. אני ג'סיקה וגאיה הולכים למסיבה היום. רוצה להצטרף?" שאל עומר בקול נמוך ובטוח בעצמו.

"כן, בכיף." אמרה אליס ופנתה ללכת

"חכי" אמר עומר "שתדעי שזה לא ממש כמו שאת חושבת... את אף פעם לא היית במשהו כזה."

"אני חושבת שאני אשוד." אמרה אליס בציניות

"אני מקווה" השיב עומר ברצינות "בכל מקרה זה

מתחיל ב11 בפארק הירק, ניסע ביחד במונית. תהיי

מוכנה ב10:30 בכיכר המרכזית."

"סבבה." אמרה אליס ברוגע למרות שלבה החל לפעום. "מה 11?! יש מחר בית ספר? למה מתי זה הולך להסתיים?" חשבה לעצמה "טוב נו, חיים רק פעם אחת וצריך ליהנות, אחרת בשביל מה אנחנו פה? מקסימום לא נלך לבית ספר...."

אליס הלכה לארונית שלה והכניסה את ספריה. נשארו לה 'רק' עוד 7 שיעורים לסבול והיא משוחררת. כל שיעור עבר יותר לאט מהקודם. בשיעור הראשון אחרי שעומר דיבר איתה חשבה אליס על מה היא הולכת ללבוש, בשני חשבה על איך היא תתאפר ותסדר את השיער, בשלישי חשבה על החתיכים שבטח יהיו שם וכמה כיף יהיה אבל הרביעי עבר כל כך לאט שאליס פשוט החליטה לצאת מהשער האחורי של בית הספר וללכת הבייתה. היא חזרה ושוב חיכתה לה בדואר קצבת הכסף מהמשלה. לא היה לה כוח להכין אוכל אז היא הזמינה פיצה, התקשרה למתן, ילד בשכבה מעליה שגר בסביבה והזמינה אותו אליה לאכול. הוא והפיצה הגיעו בהפרש של חמש דקות בלבד, אך בכל זאת מתן הספיק להגיע קודם. המשולשים היו עם

פפרוני ועם פטריות. אליס לקחה משולש פפרוני
 והציעה למתן לקחת גם.
 "תודה אליס." אמר מתן, "אז מה קורה איתך? בודד
 לך פה בבית?"
 "האמת שלא, חוץ מהזמן שאני מבריזה מבית ספר
 וכולם לומדים אני בקושי בבית." ענתה לו אליס.
 "אה.. מעניין. נהנית עם חברים?"
 "כן. יותר ממה שנהניתי אי פעם."
 "לא מתגעגעת לאבא ואמא?"
 "קצת. לא יותר מיד."

"וואו, מאיפה זה בא? ממש השתנית אני רואה." אמר
 מתן בחיוך קל.

מתן ואליס אומנם היו חברים מהילדות, אבל תמיד
 זה היה מוסווה, מוסכם על שני הצדדים. הם היו כל
 כך שונים מבחינה חברתית שלא היה אפילו צורך
 לתאם שלא מדברים על הקשר ביניהם.

"לטובה אני מקווה." אמרה אליס ולקחה עוד משולש
 פיצה.

"בסוף את עוד תעקפי את מספר שעות הבילוי שלי
 מחוץ לבית."
 "יש מצב, היום אני הולכת לאנשהו."

"גם אני." אמר מתן וניסה להוכיח שהוא עדיין מחזיק בתואר הבליון.

"באמת, לאן?" שאלה אליס.

"סתם לפארק הירק." אמר מתן

"טוב." אמרה אליס ולא סיפרה לו שגם אותה הוא יפגוש שם.

"נו מה איתך... יש לך חבר?" העביר מתן נושא

"לא. ואני גם לא רוצה." אמרה אליס

"מה, באמת?" שאל מתן מופתע, הרי תמיד אליס

חלמה על קשר רומנטי עם האביר על הסוס הלבן.

"כן. רווקות נהנות יותר. מי צריך מחויבות...." אמרה אליס

"וואווו מאיפה בא? חשבתי שכל הבנות דווקא כן

רוצות חבר." אמר מתן

"אני לא."

"ואם אני עכשיו רוצה להיות איתך?" שאל מתן בקול מפלרטט.

"בתור מה?" שאלה אליס

"בתור מה את רוצה?" ענה מתן לאליס בשאלה.

"לא יודעת.. תנסה תראה." אמרה אליס ושתתה מים מתן הסיט את כוס המים ונישק את אליס.

פרק 12

נשיקתו הייתה קצרה וחסופה, בוחנת את אליס.
אליס החזירה לו נשיקה יותר ארוכה ואז מתן נשען
אליה חיבק את מותניה והחל לנשקה נשיקות
ארוכות. הוא ליטף את גבה והם נשענו על השיש
במטבח.

"חכה רגע" עצרה לפתע אליס

מתן שתק

"טוב מה נלחצת, כולה מכאיב לי השיש, בוא לסלון."
מתן התיישב על הכורסה ואליס התיישבה עליו, היא
נישקה אותו והוא הכניס את ידו בין עורה לחזייתה
וליטף את גבה. אלי חיבקה אותו ונתמכה על ידי היד
השנייה שהונחה על חזהו. הוא המשיך לנשק אותה,
על הלחי, על הסנטר וירד בנשיקות קטנות עד
לצווארה. אליס נשענה אחורה ומתן פנה אליה גם
גופו מחזיק אותה בין ידיו החזקות. לאחר רבע שעה,
כשלשניהם כבר היה חסר אוויר לנשימה הם עצרו,
נזרקו על הספה והדליקו טלוויזיה, עדיין יושבים
מחובקים.

"אז.. מה תרצי לראות?" שאל מתן

"קומדיה רומנטית." אמרה אליס בגיחוך.

מתן עיקם את פניו וניסה למצוא משהו שהוא כמה
שפחות יסבול ממנו.

"למה ממה? עדיף מה שאתה רוצה? לא כי אני יודעת
שאם אתה תבחר זה יהיה פורנו." אמרה אליס
בתקיפות.

"היי, תירגעי, זה לא כזה נורא, כל הבנים רואים.
תגידי תודה שאני לפחות במציאות יודע לשים את
הגבול. מה לא היה לך כיף עכשיו?"
אליס הסמיקה

"נו את רואה, היה לך כיף אז בלי תלונות בבקשה,
והנה את אפילו מקבלת קומדיה רומנטית." אמר מתן
ושם ערוץ 57

"קומדיית סקס רומנטית" תיקנה אליס.
"טוב מה את רוצה? שאני ארדם פה? תאמיני לי
הנחירות שלי זה לא צליל מלבב." אמר מתן
בהתגוננות

"בסדר בסדר רק תשתוק כבר ותן לראות את הסרט."
אמרה אליס בנחמדות וכיבתה את האור.
הסרט באמת היה קומדיה, אבל בטוח לא רומנטית.
מה שהיה רומנטי הייתה צורת הישיבה של אליס
ומתן. אליס ישבה בחיקו של מתן, ידו השמאלית

מלופפת מעל כתפיה ומלטפת את כתפה השמאלית.
ראשה של אליס היה שעון על מתן.
"אז זה מה שאתה אוהב לראות?" שאלה אליס
"לא יודע" ענה מתן "ואת?"
אליס משכפה בכתפייה ולא ענתה. הם המשיכו
לצפות בשאר הסרט מבלי להחליף מילה. כשהסרט
הסתיים מתן נשק שוב לשפתיה של אליס וידו
הימנית ליטפה את לחיה.
"ביי יפה שלי, אני כבר צריך ללכת. תכף יש לי אימון
כדורגל."
"ביי" אמרה אליס ונשארה לשבת בזמן שמתן יצא
מביתה
השעה הייתה 4 וחצי, היה לאליס עוד כל כך הרבה
זמן עד שהיא תצטרך לצאת מהבית ושיעורים ממש
לא היו בסדר העדיפויות שלה. אליס יצאה לחצר
הבית, נשכבה על גבה, שמה את ידיה על בטנה
והסכלה לשמיים. אליס התקדמה בתנועת העננים
ושקעה במחשבות "כדור הארץ תמיד מסתובב,
משתנה, במהירות עצומה, כל הזמן, ואף אחד בעולם
לא שם לב לזה, גם אני לא. אבל אולי זה בסדר לא
לשים לב לכך, זה דבר טבעי שלא משפיע עלינו ברמה

יומיומית. אבל מה קורה כשבשנייה אחת החיים של
אדם אחד זזים ממקומם, מתהפכים. ולא באשמתו
אפילו. גם אז זה בסדר שלאף אחד לא ממש אכפת?
כל כך הרבה תשומת לב מוקדשת למשחקי כדורגל,
בגדים, אופנה, סלבס, רכילות, שנאה. כזה בזבוז. למה
לא לעצור רגע ולהסתכל בצורה אחרת על האנשים
מסביב. למה איך שאבא שלי נכנס לכלא פתאום יש
לי חברים? ככה פועל ה'- לוקח ממך משהו אחד ונותן
משהו אחר? אני לא מאמינה. מה הקשר בין זה
שאבא שלי עשה מעשים כאלו או אחרים ונכנס לכלא
לבין זה שפתאום לאנשים יש מספיק זמן להקדיש
לי? אין בכלל דבר כזה אלוהים או כל סוג אחר של
כוח עליון! זה לא הגיוני. מצאתי חברים כי פשוט
הפסקתי 'לתקוע את הראש באדמה', להתרכז רק
בעצמי ובמשפחה ונפתחתי. וזה כיף, כיף לחוות
חויות, ליהנות מהאקשן הזה בגיל הזה, לא חשבתי
שאי פעם אני אזכה לחיות חיים כאלו. אבל אני
אפילו לא בטוחה פתאום שזה מה שטוב. עדיף חיי
חברה ממשפחה? כשחושבים על זה, מה היה לי רע
קודם? משפחה אוהבת, לא חסר שום דבר, ממנים לי
כל מה שאני רוצה, אני זוכה להרבה כבוד. אבל בכל

זאת התמקדתי בחסר, למה אין לי חברים. ועכשיו כשיש לי, פתאום חסר לי הבית? מי אני שכל הזמן מסתכלת על מה שאין? אבל בעצם אולי כולם כאלה באיזושהי מידה. 'תסתכל על חצי הכוס המלאה' 'תחשוב טוב יהיה טוב' 'תן חיוך- הכל לטובה' – בולשיט. אני לא מאמינה שיש אנשים שתמיד רואים את הטוב גם לא המוזרים שנוסעים לחפש את עצמם בהודו. שיתכלו במראה והנה הם, מה הם איבדו דווקא בהודו? לחפש את עצמך אתה יכול לעשות עם עצמך ובתוך עצמך. אולי כמו שאני עושה עכשיו. אבל מה יש לי לחפש? אני יודעת מי אני. אליס קוילרן, אהבת לשיר, מחוננת. זה שהמצב השתנה, לא אומר שאני השתנית. נראה לי."

באותו הזמן, במרחק של חצי שעה נסיעה, ביישוב סמוך לזה של אליס ישבו 3 ילדים בני 17 וחצי- זיו, בר ורותם בפארק השכונתי ועישנו נרגילה. חוץ מזה שהם תכננו ללכת לאותה המסיבה באותו ערב לא היה קשר בינם ובין אליס. העשן יצא מפיו של זיו בזמן שדיבר. "מתי יוצאים?"

"בסביבות 10" אמר רותם ולקח נשיפה מהנרגילה "אתם חושבים שיהיו כוסיות?" שאל זיו

"נקווה" אמר בר וזווית פיו התעקמה מעט כלפי מעלה לחיוך .

"קלוט, קלוט את הזיין הזה, כבר חושב על מעשים מגונים שהוא יכול לעשות בבנות." אמר זיו לרותם
"אתה יכול להודות שגם אתה, בכל זאת אתה שאלת." הגיב רותם

"נו יאללה, מה אתם מיתממים, אתם בדיוק אותו דבר." אמר בר "שתי בנות לפחות לכל אחד, שמעתם? תעמדו בסטנדרטים של עצמכם."
"אל תדאג" אמר זיו "הפעם אני דואג להביא קונדומים."

"4" הוסיף רותם "אחד לכל אחד, ושניים בשבילי."
"6" אמר בר "אל תשכח שאנחנו שווים ולא מתחרים על מי משיג יותר, שניים לכל אחד."
"סגרנו." אמר זיו וכולם הסכימו.

פרק 13

השעה הייתה תשע וחצי, אליס סיימה להתאפשר והתיישבה לנעול את נעלי העקב שלה, לא עקב גדול מידי אבל בהחלט לא נמוך. היא אכלה משהו קטן והייתה מוכנה.

"אני לא יכולה לחכות. מסיבה. אני. אני הולכת למסיבה. עם ג'סיקה, ועומר. אני אהנה, לא יותר לימודים, לא יותר לראות מהצד איך כולם נהנים ולא מזמינים אותי. עוד שלוש דקות עשר. יהיה טוב." חשבה אליס "ועכשיו, להתרכז בהיום. אולי יהיו חתיכים או שאני אפגוש מישהו מעניין. מעניין מתי נחזור, אם יראו אותי ילדים שהכרתי פעם, שירו עליי וחשבו שאני חנונית. אני אראה להם שאני גם יודעת לבלות!"

אליס יצאה מהבית לכיוון הכיכר המרכזית. כל הדרך מה שהעסיק את מוחה היה המחשבה אם השמלה שהיא לבשה קצרה מידי ואם לא רואים לה את התחת. היא ניסתה להתעלם מהמבטים של האנשים ברחוב אבל זה לא היה כל כך פשוט. אליס לא הייתה רגילה שמסתכלים עלייה, ששמים לב אליה. כשהגיעה אליס לכיכר הייתה השעה 10:24. היא

הקדימה בשש דקות אבל עומר כבר היה שם והוא
נראה טוב מתמיד.

"היי" אמר עומר

"היי" ענתה אליס

חוץ מהשלוש הקטן הזה אליס ועומר לא דיברו. הם
הסתכלו אחד על השני ושתקו. אחרי 15 שניות אולי,
מבלי לדבר בכלל, אולי רק הסכמה במבט או טלפתיה
התקרבו באותה השנייה אליס ועומר והתנשקו.
הנשיקה הייתה ארוכה ואגרסיבית, היה צריך להיות
שחיין מקצועי כמו עומר או זמרת מנוסה כמו אליס
בשביל להחזיק את האוויר בריאות זמן כה רב
ולהמשיך להתנשק. עומר הכניס את ידו השרירית
מתחת לידה של אליס אל גבה וליטף אותה. לאט
לאט הוא הוריד את ידו לכיוון האגן עד לתחת והיא
נשענה עליו. לשונה הייתה בתוך פיו וידה החזיקה
בגבו. הנשיקה ארכה לפחות שש דקות. כשג'סיקה
וגאיה הגיעו הן עדיין ראו אותם מתנשקים.

"אהמ?" אמרה ג'סיקה

"כן, אם לא שמתם לב, אנחנו פה." אמרה גאיה
"מצטערים להפריע אבל יש לנו עוד מסיבה להגיע
אליה" צעקה ג'סיקה לאחר שהבינה שהם יותר מידי

מרוכזים בנשיקה ולא ממש שומעים אותן.
עומר ראה אותן בזווית עינו וסימן לאליס להפסיק.
ידו עלתה מעט אך נשארה מחזיקה את אליס מאחורי
גבה כמעין חצי חיבוק, להשאיר אותה אצלו.
הם עלו על האוטובוס ועד השעה אחת עשרה ורבע
כבר הגיעו למסיבה. היו שם בסביבות 150 אנשים
ומוזיקה חזקה מאוד. זיו רותם ובר כבר היו שם,
ישבו בצד וגילגלו מריחואנה.
"נו איך? כמו שציפית?" שאלה ג'סיקה את אליס
בחיוך שוב.

"לא יודעת למה ציפיתי." ענתה אליס
הטרנסים התנגנו בעוצמה והרוקדים לא עצרו לרגע
לנוח. אליס, ג'סיקה, גאיה ועומר נכנסו ל'רחבה'
והתחילו לקפוץ גם הם. בעשרים הדקות הקרובות
המקום התמלא בצורה דרסטית והיו כבר למעלה מ
400 אנשים, נהיה מאוד צפוף וכולם רקדו בצמוד
אחד לשני. כל כך הרבה יושבנים התחככו זה בזה וגם
באליס אבל בצורה יוצאת מן הכלל זה לא הפריע לה.
אליס מעולם לא רקדה ככה, היא הופתעה מעצמה.
השיער התנופף לה והתבלגן והיא קפצה המון. הם
קפצו במשך כחצי שעה ברצף ובדיוק לפני שאליס

התעייפה ורצתה לפרוש בר ניגש אליה, רקד לצידה
ובהדרגה הוציא אותה ממעגל הרוקדים.
"קלוט אותו, תוקף." אמר זיו לרותם
"וואלה אם אתה מוצא לי עוד כוסית כזאת עם מיני
שאפילו לא צריך להתפשט בשביל סקס, אני זורם."
ענה רותם וזיו גיחך
באותו הזמן בר כבר הספיק להציג את עצמו לאליס
בצורה מאוד שטחית, השם שלו.
"ולך, איך קוראים?" שאל בר.
"אלכס" נפלט לה מבלי לחשוב משום ששמחה כל כך
שמתחילים איתה ולא רצתה שיזהו אותה.
"נו אלכס, נהנית?" שאל בר.
"יכול להיות יותר מעניין" ענתה אליס.
"יפה, אני רואה שנפלתי טוב הפעם, בואי מאחורי
הבניין שירותים." אמר והציע לה בקבוק וודקה,
מחציתו מלא.
"אם את רוצה תבקשי, יש עוד."
אליס לגמה מהבקבוק מספר לגימות בלבד, אך כל
לגימה הייתה מלאה בשתייה רבה. היא הנהנה, חייכה
ובר תפס והרים אותה בשתי ידיו כך שיד אחת
החזיקה את רגליה וידו השנייה הרימה את פלג גופה

העליון.

הם הגיעו אל מאחורי בניין השירותים הישן, אליס נשענה על הקיר בגבה ובר נשען עליה והחל לנשק אותה, הא תפסה בו והוא הצמיד אותה לקיר עוד יותר, מנשק בעוצה, נשיקות קצרות וחפוזות, לא דומות בכלל לנשיקתו של עומר. אליס תפסה בגבו בחוזקה ונזהרה לא להכאיב לו יותר מידי, לא להיראות מתלהבת. בנשיקותיו הוא ירד ללחייה, לכיוון סנטרה ועד לצווארה והמשיך לנשק אותה שם נשיקות רבות וחזקות עד שנוצר לה איקי. באותו הזמן פתח בידיו בר את אריזת הקונדום. אליס הבינה מה בר מתכנן, ועד אז לא באמת חשבה שהוא רציני. מנקודת המבט ה'תמימה' שלה הוא רק רצה קצת להתמזמז. והוא רוצה לשכב?! היא לא יכולה לסרב לו עכשיו. כנראה גם הוודקה היה גורם משפיע. היא הורידה לו את המכנסיים והבוקסר והוא לבש את הקונדום. הוא תפס במותנה והוריד לה את התחתונים. שנייה לפני שהוא התחיל אליס לא יכלה להתאפק ואמרה בשקט, בנשימה חלשה "עצור, אתה צריך לדעת שאני בתולה."

"לא נורא, קצת יכאב אבל זה שווה את זה." אמר בר
בלחש וחדר לתוכה.

אליס התאפקה שלא לצעוק אבל יצאה לה צווחה קטנה תוך כדי אנחה שקטה. הוא חדר שוב ונאנק. אליס לא הרגישה ככה מעולם. הרגשה נעימה וחמימה מילאה את גופה והיא הניעה את אגנה בהתאם לתנועות גופו. הקצב התגבר והקולות שלהם נשארו שקטים אך עמוקים. העונג היה חזק מאוד, קשה לתאר, אליס מעולם לא הרגישה כך קודם. בר העלה את ידו לכיוון החזה של אליס וליטף אותה בעדינות. אליס נישקה את בר באגרסיביות אך הם שמעו צעדים מתקרבים לכיוונם. במהירות התלבשו אליס ובר והמשיכו להתנשק כמו בהתחלה.

"נו איך היה?" לחש בר לאליס

"כף." לחשה אליס והצמידה שוב את שפתיה לשפתיו.

"באלך לחזור לרקוד?" שאל בר תוך כדי נשימות קצרות

"כן" אמרה אליס והוא שוב הרים אותה והם חזרו לרחבת הריקודים.

השעה הייתה כבר אחרי חצות והרוקדים הזיעו. הם קפצו בלי הפסקה למשמע הטראנסים כשמידי פעם

מתחלפים האנשים. בר חזר לשבת עם זיו ורותם
ומסתבר שגם כל אחד מהם הספיק לבזבז אחד
מהקונדומים שהוקצבו לו. אליס וג'סיקה הלכו
והתיישבו איתם. הם הושיטו לכל אחת מהם
מריחואנה מגולגלת והן ישבו לעשן. בהתחלה אליס
נחנקה אך לאחר כמה דקות התרגלה לעשן בלי בעיה.
הריח באוויר היה רע והאזור היה מאוד חנוק אך
נשימתה של אליס עמדה במצב. לקראת השעה אחת
גאיה סימנה להם שהגיע הזמן לעזוב, עומר עזב את
אזור הריקודים, ג'סיקה ואליס נפרדו מהבנים והם
הלכו לתפוס אוטובוס חזרה.
"נו איך היה?" שאלו כולם מצפים לתגובתה של
אליס.

אליס לא יכלה להוציא מילה מפייה והסומק על
לחייה בלט מאוד
"לא, אל תגידי לי ש..." אמרה גאיה.
"מה? כן?" שאל עומר מופתע.
אליס חייכה והנהנה
"מה? עם מי? מישהו שהכרת קודם." שאלה ג'סיקה
מופתעת.
אליס נענעה את ראשה לשלילה

"וואו, כבוד. ואיך היה?" שאלה ג'סיקה
"בסדר" אמרה אליס בטשטוש וצחקקה צחוק מעופף
"יש לך סימנים אדומים על הצוואר..." אמרה גאיה
"רק שתדעי."

אליס ליטפה את הפצע הקטן על צווארה
"אליס כמה שתית?" שאל עומר
"לא.. לא יודעת.. לא הרבה. נראה לי." אמרה אליס
באיטיות

"את מתכוונת במצבך ללכת מחר לבית ספר?" שאל
גיא

אליס משכה בכתפייה והם עלו על האוטובוס. כל
הדרך חזרה הביתה עברה בדממה. ארבעתם ניסו לא
להירדם כדי ללא לפספס את התחנה. כשהגיעו לבסוף
עומר ליווה את אליס הביתה.

"זה בסדר, מפה אני אמשוך לבד." אמרה אליס
שהגיעו לרחוב שלה

"את בטוחה? זה לא בעיה בשבילי." אמר עומר
"כן. אני בסדר." אמרה אליס

"טוב, לילה טוב." אמר עומר ופנה לכיוון ביתו.
אליס שתקה והגבירה את קצב הליכתה לכיוון הבית.
כשהגיעה הייתה עייפה מכדי להחליף בדים, או

לצחצח שיניים, או לשים שעון מעורר והיא נרדמה
כמו שהיא זרוקה על מיטתה.

בבוקר שלמחרת התעוררה אליס בשעה 9 וחצי
מצלצול פעמון הבית.

"רגע" אמרה אליס תוך כדי פיהוק "אני באה."
זה היה הדוור, הוא השאיר כמה מכתבים ופרסומות
על השטיחון של הדלת והלך. אליס אספה את
הניירות מהשטיחון, שפשפה את עיניה הפתוחות
למחצה והחלה לרפרף במכתבים.

"זה לא חשוב, לא חשוב, לא מעניין, סתם זבל"
דיברה לעצמה, זרקה את כל הניירת לפח והתיישרה
בשולחן במטבח. היא תפסה בראשה הכואב בשתי
ידה והחזיקה אותו חזק. "מה עשיתי? מה השעה
בכלל? אני לא בטוחה שאני זוכרת נכון..." חשבה
לעצמה

היא שטפה את הפנים, לקחה כדור נגד כאב ראש
והסתכלה בשעון התלוי על הקיר.
"איזה יום היום בכלל? שלישי? רביעי? למה אני לא
בבית ספר? למה אני לובשת שמלת מיני?" אליס
הלכה להתקלח, החליפה בגדים, אכלה משו וחיכתה
שיסתיים יום הלימודים והיא תוכל לדבר עם ג'סיקה.

לאחר שהן דיברו וג'סיקה סיפרה לה כל מה שהיה
אתמול, אליס החלה לאט לאט להיזכר. הופיעו לה
בראש תמונות מאתמול, של הסיגריה, של הוודקה,
של בר, של השירותים. פתאום היא הבינה שהיא
השתכרה ושהיא כבר לא בתולה יותר. רגשותיה היו
מעורבבים בין רחמים עצמיים לכעס וקצת שמחה
שהיא 'השתחררה' ויכלה ליהנות כמו שהיא נהנתה.
בית הספר כבר לא היה בסדר העדיפויות של אליס
והיא החליטה שאין שום דבר רע בהפוגה אליס
התקשרה לנטע והן קבעו להיפגש בערב בגינה
השכונתית. כשהבינה שבצורה הזאת הזמן לא יעבור
היא החליטה להעביר את היום בשמיעת שירים,
צפייה בערוץ האופנה וקריאת מדורי רכילות. היא
אפילו ראתה חדשות, נבחר ראש הממשלה, או יותר
נכון נבחרה. שרה הר. אחרי שעתיים של בזוז זמן
מוחלט, אליס הרגישה שהיא חייבת משהו. היא הלכה
למכולת ובפעם הראשונה בחייה עשתה דבר שהיא
בחייה לא חשבה שתעשה, שהיא בחיים לא חשבה
שתגיע לשם. היא קנתה סיגריות.

פרק 15

אליס עישנה, מה שגרם לה לא להרגיש רעבה ולכן גם לא אכלה ארוחות מסודרות, רק נשנוש קטן כל כמה זמן. היא איבדה את תחושת הזמן וכמעט איחרה לנטע אך ברגע האחרון היא הספיקה ללבוש שורט, גופייה ולצאת מהבית. היא פגשה את נטע והן ישבו על הספסל ודיברו.

"מה חדש?" שאלה אליס את נטע

"לא הרבה, אני וטום חגגנו חודשיים יחד אתמול.

ואצלך?" שאלה נטע

"וואו, מזל טוב. אני... אממ, בואי נגיד ככה, יכול

להיות שאיבדתי את הבתולין שלי אתמול." אמרה

אליס

"מה?! שאלה נטע "זה וואו, חודשיים זה לא ממש

ביג דיל. וואו. וואו! תספרי." אמרה נטע מופתעת.

"סתם... לא יודעת.. הייתי במסיבה, שתיתי קצת

וזרם... היה דווקא כיף. אני רוצה שוב." אמרה אליס

"מה אמרת? מסיבה? זה אפילו לא היה מישהו

שהכרת לפני?"

"לא" אמרה אליס בקלילות דעת

"וואו אני בשוק. ידעתי שהשתנית אבל לא חשבתי

שעד כדי כך!" אמרה נטע

"כן..." אמרה אליס והוציאה את הסיגריות "רוצה?"

"לא אני לא מעשנת" אמרה נטע

"איך שאת רוצה, זה דווקא נחמד." אמרה אליס

השיחה נמשכה והן דיברו על דברים עדכניים יותר ועדכניים פחות ולאחר כשעה אליס ראתה בזווית עיניה שני בנים, נראים מבוגרים מהן אולי בשנה, אולי קצת יותר.

"נטע נטע, את רואה את אלו ששם? נראים טוב, לא?" האירה אליס את תשומת ליבה של נטע

"למה מה תכננת?" שאלה נטע מופתעת

"לא יודעת" אמרה אליס ובעיניה מבט שובב

"אני מזכירה לך שיש לי חבר. ושנחנו מאוד מאושרים ביחד." אמרה נטע

"טוב אז שניהם בשבילי." אמרה אליס בקול שמח אליס קמה מהספסל ופנתה ללכת לכיוונם.

"חכי רגע" צעקה לה נטע, משכה בידה וקמה מהספסל.

"מה את רוצה? תני לי ללכת אליהם." אמרה אליס וניסתה למשוך את ידה אליה אך נטע החזיקה בחוזקה.

"לא!" אמרה נטע בעקשנות

"מה למה? מקנאה" שאלה אליס בזלזול

"את באמת חושבת? אני דואגת לך." אמרה נטע

וסובבה את אליס כך שגופה יפנה אליה, אך ראשה

של אליס עדיין היה מסובב לכיוון הבנים ההם.

"תסתכלי עליי שאני מדברת איתך!" אמרה נטע

בתקיפות

אליס גלגלה עיניים, נשפה וסובבה את ראשה

באיטיות. "הנה. מרוצה. מה?!" אליס הרימה את

קולה.

"יופי. עכשיו תביני שכל מה שאני אומרת לך זה

לטובתך. עכשיו אולי נראה לך הפסדת 'בילוי' עם שני

חתיכים. אבל תחשבי רגע, את לא מכירה אותם, את

לא יודעת מי הם, מה העבר שלהם, מה הם עושים

פה באמצע הלילה, וכמה הם שיכורים. עכשיו הייתי

אומרת שאולי הם יאנסו אותך אבל זה לא ממש

אונס אם את מבקשת את זה. תראי לאן הגעת. זה

מה שאת רוצה לעשות בחיך? עכשיו ברצינות, את

באמת רוצה לשכב עם אחד מהם?"

אליס גילגלה עיניים שוב "כן. מה את לא מבינה?

לאיית לך את זה? כן."

"שתדעי שהם יכולים לרצות יותר מזה."
"משתגידו." אמרה אליס והלכה למקום בו ישבו
הבנים.

הם ישבו על הרצפה, לידיהם שלושה בקבוק אחד ריק
ובקבוק שני מלא למחצה, הם עישנו נרגילה ודיברו
ביניהם על משהו, אליס לא שמעה מרחוק
וכשהתקרבה הנער שאליס הייתה בזווית ראייתו
סימן במרפקו לשני להפסיק לדבר ועם סנטרו סימן
לו על אליס. כשהיא עמדה לידם אותו אחד סימן לה
לשבת והוציא עשן מפיו.

היא נתמכה בידיה, התיישבה על הרצפה הכרה
ושפשפה את ידיה אחת בשנייה לנקות את הלכלוך
מהרצפה. השני שאף מהנרגילה והציע גם לאליס.
אליס לקחה נשיפה ולאחר מכן הצביעה על בקבוק
האלכוהול. שניהם הנהנו לחיוב ואליס סיימה את
הבקבוק השני.

"סחתיין... לא רואים עלייך." אמר אחד ולמרבה
הפתעתה היה לו מבטא ערבי כבד
"מה את עושה פה ילדה?" שאל השני וקולו היה עבה
וצרוד. זה לא היה מפתיע, לעומת הערבי, מכיוון שגם
מראהו החיצוני היה מאוד אגרסיבי וגדול. גופו מאוד

שרירי ומפותח.

"סתם, מסתובבת. מי אתם?" שאלה

זה עם הקול הצרוד השתעל ואז אמר "אני מתן, זה

חסן, ואת?"

"ליס" אמרה אליס "אתם לומדים בתיכון פה?"

הבנים צחקו ולאחר כמה שניות הצחוק הפך

להיחנקות

אליס טפחה על גביהם "אוקיי... אני מבינה שלא. אבל

למה זה מצחיק?"

"אנחנו... אנחנו כבר הרבה זמן לא לומדים." אמר

חסן

"מה, למה? בני כמה אתם?" שאלה אליס בבלבול

"קודם כל 18 אבל חוץ מזה אני נשרתי מבית הספר

עוד בכיתה ו' וחסן בכיתה ח'." אמר מתן

למעשה מתן וחסן לא הכירו אחד את השני עד לפני

חודשים ספורים וחוץ ממתן נשרו מהלימודים הם לא

סיפרו אחד לשני את הסיבות. לכל אחד זה היה שמור

בליבו. מתן היה צריך לעזור כלכלית בבית והלך

לעבוד כמנקה אבל יום אחד הוא ראה את אבא שלו

הולך וקונה סמים בכמויות עצומות, כל הכסף שהוא

הרוויח בניסיון לקנות אוכל, בגדים הלך לשיגעונות

של אביו. אז הוא החליט לברוח. חסן לעומת זאת
 התייתם, לא היו לו דודים או סבא וסבתא אז לקחו
 אותו לבית מחסה. התנהגו אליו רע ולא קיבלו אותו
 כי היה ערבי אז הוא ברח.
 "למה?" שאלה אליס
 "כל אחד והסיבות שלו... מאבדים תקווה." ענה חסן
 "רוצים לשתף?" התעניינה אליס
 "לא מדברים על זה איפה שאנחנו, מעדיפים להתרכז
 בהווה. בגדול אפשר להגיד שבעיות עם ההורים." ענה
 מתן "ואת? מה הסיפור שלך?" שאל
 "לא מדברים על זה, נכון?"
 "צודקת, שכחנו." אמר מתן.
 "בקשר להווה, איפה אתם חיים?" שאלה אליס
 "מצאנו מחסן נטוש, לא רחוק מפה, אולי עשר דקות
 הליכה. אנחנו ישנים שם עם עוד 4 בנים ויש גם 3
 בנות." ענה מתן "למה? אין לך איפה להיות? את
 יכולה לחיות איתנו."
 "אני בסדר, יש לי מקום אבל אולי אני באמת מעדיפה
 לבוא איתכם. אני באה" החליטה אליס, היא עוברת
 לחיות איתם.

"תבואי, תבואי בכיף. יש מקום. שלא תהיי לבד איפה שאת." אמר חסן "כשתגיעי נעשה לך חניכה, נסביר לך כולנו את הכללים." הוסיף וחייך.

"טוב.. אז אתם באים?" שאל מתן והחל לאסוף את הבקבוקים ואת הנרגילה.

חסן קם "יאללה." אמר, במילה הזאת הודגש חזק המבטא הערבי שלו. חסן לא סיפר אף פעם לאנשים שחיו איתו שהוא יתום. שמא ישאלו מה קרה לו או מי היו הוריו, הוא לא רצה שיגלו שהוא יתום מכיוון שהוריו היו מחבלים מתאבדים. חסן לא רצה לקבל יחס שונה, הוא לא היה כמוהם וזה לא אשמתו שהם בחרו בדרך הזאת.

אליס הושיטה את ידה כלפי חסן וההוא עזר לה לקום.

מתן וחסן כיוונו את הדרך לבית החמסה, שכמו שהבטיחו לקחה לא יותר מעשר דקות בקצב הליכה סביר. הם הגיעו והראו לאליס את הכניסה שהייתה מוסתרת וקטנה מאוד, אך שנכנסה נפתח בפנייה חלל שיכול להכיל לפחות עשרה אנשים. על הרצפה היו

מסודרים תשעה מזרונים אחד בצמוד לשני והם כיסו
כשני שלישים מרצפת החדר.

"תכירו, זאת ליס. היא תצטרף אלינו ותחיה איתנו
מהיום." הציג אותה מתן

"טוב אין לך עוד מזרון, בינתיים נצטופף, מחר נשיג
לך אחד." אמר חסן לאליס.

כולם התיישבו במעגל והחלו להסביר לאליס איך
מתנהלים שם החיים והתנאים בהם היא צריכה
לעמוד כדי שתוכל לגור שם. עיקרי הדברים היו
שמכבדים את הפרטיות אחד של השני ולא שואלים
על העבר, סקס מותר רק בתנאי שמשתמשים
באמצעי מניעה משום שאין להם תקציב או יכולת
לגדל תינוק ולספק לו את כל צרכיו וגם בתנאי שזה
לא יתקיים בתוך המחסן מטעמי היגיינה, אין מכונת
כביסה ואף אחד לא מעוניין לישון על שפיך של
מישהו אחר. חוץ מזה, כל אחד יוצא לעבוד ותורם
לקופה הקבוצתית לפחות חמישה עשר שקלים כל
יום בשביל אוכל, תשלום למכבסה כשצריך לכבס
מידי פעם והוצאות נוספות וגם אין לעשן בתוך
המחסן.

"בקשר למזרון, אני ודן נלך לחפש איתך מחר מזרונים

זרוקים ורק אם לא נמצא, נקנה לך משהו זול מהכסף של הקופה הקבוצתית. אל תרגישי מקופחת, אצל כולם זה ככה." אמר אריאל, גבוה, שחום ועל ראשו כובע גרב שחור.

"אממ.. אין לך מברשת שיניים או פיג'מה?" שאל דן, שיערו היה צבוע בסגול ופניו היו מלאות בפירסינגים, בשפה, באוזן, בגבה ובכל מקום אחר אפשרי. "יש לי.. אבל לא פה. ללכת להביא עכשיו?" שאלה אליס

"שטויות, תשטפי את הפה בקצת מים ואני אביא לך כותונת פשוטה ללילה, יש לי אחת נוספת. אל תצאי עכשיו, מאוחר." אמרה מאיה

"טוב, תודה." אמרה אליס לבשה את הכותונת ונשכבה לישון בין אריאל למאיה.

"לילה טוב חברים." אמר אריאל וכיבה את האור אליס ניסתה לישון אך מחשבות רבות רצו בראשה ולא נתנו לה מנוחה. זה היה הלילה הראשון שהיא ישנה במקום כזה, אחר, לא בית. מצד אחד היא התרגשה מכך שהיא ישנה עם ילדים ולא לבד ומצד שני היא פחדה. היא לא הכירה אותם לפני, וגם עכשיו כל מה שהיא יודעת עליהם זה איך קוראים

להם. היא חשבה איך מעכשיו והלאה ייראו חייה. היה ברור לה שהיא לא הולכת לבית הספר מחר, או מחרתיים, או אי פעם. אבל מה שלא נתן לה מנוח היה מה היא כן תעשה, כמה כיף יהיה לה, כמה ילדים היא תכיר וכמה היא הולכת לבלות, בלי לדאוג יותר מעבודות או מטלות אחרות. לפתע נזכרה אליס בקצבה שמגיעה לה. מה היא תעשה איתה, חשבה לעצמה. אסור להם לדעת שהיא עשירה ושיש לה בית מספיק גדול שכולם יכולים לגור בו ובנוסף מלא כסף. מה היא תעשה בו עכשיו? "אני יודעת" חשבה אליס. "הכסף ימשיך להגיע ויישמר אצלי בבית, ואז בעתיד כשאפרד מהם ואולי אצטרך אותו כדי להסתדר במקום חדש, או לעבור בית אשתמש בו, הוא יהיה מין חיסכון ששמור אצלי."

"נו מה... את בסדר?" שאל אריאל וליטף את גבה "את כל שנייה מחליפה תנוחה."

"סתם אני לא מצליחה לישון." אמרה אליס בעצבנות. "לצאת איתך החוצה? את רוצה להתאוורר?" שאל אריאל

אליס הנהנה והם יצאו ועמדו מאחורי המחסן. אליס עישנה סיגריה ואריאל לא הפסיק לבהות בה.

"מה?" שאלה אליס וצחקקה
"אני מצטער, את פשוט כל כך יפה." אמר אריאל
ומשך את אליס קרוב אליו, נשימותיו ליטפו את פניה
ושפתיהם כמעט נגעו "לא, אני לא יכול. סליחה."
"מה יש לך?" שוב אליס צחקקה.
"את לא שאלת על העבר שלי, אבל אני בכל זאת
בוחר לספר לך. זה מותר. אני הייתי מכור לסקס, כבר
נגמלתי, אבל את.. סליחה. תשכחי מזה. אני יכול
להחזיק את עצמי." לחש אריאל
"אתה מתנזר או משהו?" שאלה אליס
"לא, ממש לא. אם אני אתנזר זה רק יהיה לי קשה
יותר ואני שוב אחזור לזה. אני עושה רק אם זה
בהסכמה מלאה ומידי פעם, את יודעת, כדי לשמור
על איזון ולהוריד את הכמות בהדרגה." אמר אריאל
וגירד בראשו, מבטו לא זז מאליס
"ואם אני מסכימה?" שאלה אליס לפתע.
אריאל הסתכל עליה מופתע "כן, אני מסכימה."
אמרה אליס.

פרק 17

אריאל שלף קונדום מכיס חולצתו, חיבק את כתפיה של אליס ונשק לשפתיה "בואי" הוא לחש.

הם נכנסו בין שיחי היער הסבוך שהיה מאחורי המחסן ולאחר שני מטרים בלבד נגלה לעיניהם אזור בגודל של ארבע מטרים רבועים, במרכזו ספסל גינה ואותו מקיפים עצי היער הסבוך. אף אחד לא יכול היה לראות אותם שם וגם אף אחד לא עובר שם בשעות כאלו. באותו הרגע זה היה המקום המושלם.

"את בטוחה?" שאל אריאל ובחן אותה במבטו, אליס נראתה לו קטנה ותמימה.

"בטוחה" אמרה אליס ונשכבה על הספסל. היא הביטה בו ובשמים לסירוגין, לא בטוחה אם זה בסדר שהיא מסתכלת עליו כשהוא מוריד את הבוקסר.

אריאל עלה על הספסל, מעל אליס ורגליהם השתלבו זו בזו. הוא נישק אותה, נשיקה ארוכה ורגועה בזמן שכפות רגליו משכו את מכנסייה מרגליה. אליס פשטה מגופו החמים את חולצתו וליטפה את חזהו.

היא עוד לא הייתה לגמרי מנוסה, אבל בהחלט הפעם הרגישה יותר חופשייה מאשר בפעם הראשונה, עם בר. למרות שאליס ניסתה להתרכז באריאל ראשה

דמיין רק את בר מעליה. פרט לשמו ומראה חיצוני היא לא הכירה אותו כלל, אך הפעם הראשונה שלה הייתה מאוד משמעותית עבורה, היא רצתה את בר שוב. בזמן הזה אליס כבר הייתה בלי תחתונים ואריאל חדר לתוכה, הרגשת הסיפוק הייתה גדולה ונשיקתם נפסקה לזמנים קצרים לאנקה חזקה. עם כל התרוממות האגן של אליס היא שאפה ונאנחה. חזק ככל שיהיה, ממילא לא שמעו אותם. אריאל הכניס את ידיו מתחת לחולצתה, ליטף את בטנה ובתנועות איטיות עלה דרך גבה ופתח את חזייתה בעדינות. אליס הייתה מפותחת ולא היה ניתן לנחש שרק לפני חודשיים היא חגגה 15, הוא תפס בשדיה וחדר שוב, עמוק וחזק. שניהם נהנו מאוד. למרות שזה היה בחוץ, חוץ מכמה נמלים או זוחלים אחרים שעברו באזור וכנראה ראו אותם, הייתה להם פרטיות מוחלטת. למחרת בבוקר, צהריים אם לדייק, אליס התעוררה והמחסן היה ריק. כולם כבר ייצאו לעבוד, או סתם לבלות אבל רק לה לא הייתה עוד עבודה. היא הלכה לביתה, כדי לארוז מזוודה, או בעצם עדיף תיק רעוע, לקחת מברשת שיניים, לכבס למאיה את הבגדים שלכלכה לה אתמול ולקחת

חמישה עשר שקלים שיחפו על כך שהיא לא עבדה.
תוכניותיה של אליס השתבשו ברגע שהגיע לביתה
וראתה אותה. או יותר נכון אותם.
המחנכת שלה, יועצת בית הספר וג'סיקה עמדו בפתח
ביתה. אליס קפאה במקומה.
"סורי... הייתי חייבת להגיד להם שמשהו עובר עלייך,
שנה הבאה תיכון אליס. תתעוררי!" אמרה ג'סיקה
בקולה המתנשא.
"זה את? בגללך הם פה? מה הייתה הבעיה שלך
לשתוק, היו חושבים שאני חולה או משהו!"
התעצבנה אליס
"ומה אז אליס?" שאלה היועצת בקול מבין "את
יודעת... אחרי שבוע היינו שמים לב שזאת לא סתם
שפעת. מה עובר עלייך? את רוצה לספר לנו?"
"לא." אמרה אליס, נדחקה בין היועצת לג'סיקה
ופתחה את דלת ביתה.
"זה לא יעבוד ככה, את יודעת. את לא יכולה פשוט
לברוח מבית הספר לתמיד ולקוות שהכל יהיה טוב."
אמרה המחנכת של אליס. "צריך כבר לבחור מגמות
לשנה הבאה."
"אממ... מב"ר. בחרתי. ביי." אמרה אליס ונכנסה

לבייתה.

היא הפעילה את מכונת הכביסה, הוציאה מהארון בגדים פשוטים לאותו היום, ארזה בתיק גדול פיג'מה, בגדים להחלפה ומברשת שיניים, לקחה חמישה עשר שקלים והתיישרה לאכול. בסיום הארוחה וההתארגנות מכונת הכביסה הספיקה כבר לכבס ולייבש ואליס הייתה מוכנה לצאת מהבית ולא לחזור בזמן הקרוב. על השטיחון מחוץ לדלת חיכה לה מכתב.

היי אליס,

אנחנו מבינות שאת כועסת ולא מבינה אותנו, אבל אנחנו רוצות בטובתך. תחשבי מה קורה לאנשים שנושרים מבית הספר והורסים לעצמם את החיים, את לא רוצה שזה יהיה עתידך. מצפות לראות אותך מחר בבית הספר.

אליס כיווצה את המכתב בכף ידה וזרקה לשיחים. היא החליטה כבר שלא אכפת לה מלימודים. אליס הלכה למחסן ושם חיכו לה אריאל ודן. אליס קפאה מקומה והחזיקה בתוך ריאותיה את האוויר, היא הייתה מובכת מאוד מהמצב. היא פחדה שאריאל

סיפר לזן מה שהיה ביניהם, אבל בניגוד לציפיותיה
הם התנהגו רגיל לגמרי. כנראה שהיא לא הייתה
עדיין לגמרי 'חסרת רגישות' כמו הבנים ועוד לא יכלה
לשכב עם מישהו, רק עם הגוף בלוי, בלי לחשוב עליו
קצת או להרגיש אליו משהו.

"נו מה סליפי, התעוררנו? אפשר סוף סוף בשעה שבע
בערב ללכת לחפש לך מזרון?" שאל זן

אליס הנהנה הוציאה את האוויר וחייכה. "אני רק
אסדר את הדברים שלי ונצא." אמרה אליס והחלה
לסדר את דבריה. לא עבר יותר מידי זמן והם יצאו
לחיפושים. זן לקח קפאין, קנאביס, אל אס די וכמה
בירות איתם והם יצאו לחפש. הם סיירו בשטחי
החולות מאחורי השכונה, בפחי הזבל, מאחורי אזור
התעשייה, ובשעתיים בערך סיימו לחרוש את כל
העיר. בדיוק ברחוב האחרון אריאל מאוד הצטער
אבל הוא היה צריך ללכת לקחת משכורת מבעל
הפיצוצייה ואליס וזן המשיכו לבד בחיפושיהם.

שנייה לפני שגם הם התייאשו הם מצאו מזרון
משומש, זרוק ליד פח אשפה גדול. הסדין מעליו היה
קרוע, אבל המזרון עצמו היה במצב דיי טוב.

"סליפי, תראי." קרא לה זן "ליס." צעק לה כשהבין

שהיא לא שמעה אותו.

"נו.. מה את אומרת?" שאל בציפייה

אליס עיקמה מעט את הבעת פניה אך כשהבינה שהרבה יותר טוב מזה יא לא תמצא הסכימה לקחת אותו. דן שלף אותו מהמקום בו הוא נמצא וזרק אותו על רצפת הרחוב. הוא קפץ עליו, נשכב על הבטן ובידו טפח על המזרון והציע לאליס להצטרף אליו. אליס קפצה עליו והם צחקו בזמן שכל אחד ניסה להשתלט על המזרון לעצמו.

"טוב די" צחקה אליס והתנשפה, "התעייפתי, בוא

נשב כל אחד על חצי מזרון וזהו, טוב?"

"טוב טוב סליפי." אמר והתיישב דן

לאחר שתיקה קצרה, הוציא דן את הסמים.

הוא הציע לאליס. "תראי מה יש לי." חייך ואמר בקול מתגרה "רוצה? לא תקבלי." הוסיף בקול מתגרה "אממ..." אמרה אליס, חיכתה קצת וחטפה לו את זה מידו. "אופס." אמרה וצחקה

"הלו הלו יא קטינה מה את עושה?" אמר וצחק "לא קיבלת את זה ממני, אני לא נתתי, רק למקרה ששואלים." הוסיף דן בחיוך.

אליס ודן התחלקו בסמים, כל אחד קיבל חצי. לאחר זמן לא רב, החלו הזיות בראשה של אליס, היא ראתה בדמיונה עולם בצבע ורוד, כל המכוניות נראו כמו עננים, והכבישים כמו קשתות בענן.

"דן?" אמרה אליס בקול מעופף

"מה?" אמר וצחק

"אתה יודע שאתה המלאך שלי?" שאלה אליס וצחקה שוב

"יודע." אמר וחייך "את יודעת שאת הזונה שלי?"

שאל וסובב לאט את ראשו אליה

"יודעת." אמרה וסובבה את ראשה אליו.

"3...4... ו.." אמר דן ונישק את אליס בשפתי

"5..6... בום." אמרה אליס, נישקה את דן חזרה והם נפלו על המזרון כך שאליס הייתה מעליו. הם התנשקו והוא נשך לה את האוזן, הם התנשקו והוא נשך לה את הלשון, הם התנשקו והוא ליטף את לחייה העדינות.

"דן..? אתה יודע?" שאלה אליס.

"יודע מה?" אמר וצחק

"אם זה לא היה המזרון שאני צריכה לישון עליו,

הייתי עושה אותך עכשיו." אמרה ברצינות ואז

שחררה את צחוקה

"את יודעת.. אם הייתי לוקח עוד קצת סמים ושוכח

שאת גם לקחת, וואלה הייתי עושה אותך גם." אמר

דן, סבילותו לסמים כבר הייתה יחסית טובה, הוא

היה רגיל.

הם המשיכו בשיחתם כמעט עד חצות ואז חזרו

למחסן והלכו לישון. אולם בזמן שהם היו שם, הם

הרגישו כאילו היו היחידים בעולם, אבל שון,

המתלמד אצל עורך הדין של אבא שלה, עבר בסביבה

וראה אותם.

"די, אין מצב שזאת היא, ראיתי אותה רק לפני

חודשיים." שון חשב לעצמו והלם קטן הכה בו.

חייה של אליס לא השתנו הרבה בחודשים הבאים.
היא הייתה קמה מאוחר, עושה כמה סידורים, לוקחת
חמישה עשר שקלים לקופת המחסן, מעשנת, שותה,
עושה סמים, שוכבת עם גבר אחד או שניים הולכת
לישון ושוב מחדש. שגרה דיי משעממת, אבל
ההתמכרות שלה לסמים נהייה חזקה ביותר. אליס
התרגלה לחיות בהזיות, שהעולם מחליף צבעים לנגד
עיניה ושהיא מרגישה הכי יפה ורצויה מכולן. אליס
לא סיימה את שנת הלימודים התשיעית ולא קיבלה
תעודה. לשנת הלימודים הבאה, כבר לא הייתה
חייבת להירשם מכיוון שלא חל עלייה יותר חוק
חינוך החובה.
תחילת השנה הזאת לא הייתה מיוחדת רק עבורה,
שון בדיוק התחיל את שנת לימודי המשפטים
האחרונה שלו. הוא רק צריך לחקור את המקרה בו
הוא מתלמד, אביה של אליס, לעשות מבחן וזהו.
למרות גילו הצעיר הוא עורך דין.
שון ישב בחדרו ולמד.
"בחוק זה, "עניני משפחה" – אחת מאלה:
(1) תובענה בענייני המעמד האישי,

כמשמעותם בדברי המלך במועצה על ארץ-ישראל,

1922-1947, למעט הנהלת נכסי אנשים נעדרים;

(2) תובענה אזרחית בין אדם או עזבונו לבין בן משפחתו, או עזבונו, שעילתה סכסוך בתוך המשפחה, יהא נושאה או שוויה אשר יהא;

"בלה בלה בלה... טוב זה קל. נראה לי אני מוכן."

מלמל לעצמו שון

"חובה על כל חברה לפרסם על גבי האריזה את החומרים המוכלים כדי לנקות מעצמו את האחריות מאנשים אלרגניים הצורכים את מוצריו... לא מעניין.

רגע, אלרגיות!" עלה במוחו של שון רעיון.

ה4.9, לשון יש משפט שבו הוא צריך להיות נוכח,

כחלק מהלימודים לתואר. הוא צריך להגיע לבית

המשפט המחוזי לא יאוחר מן השעה 7 וחצי בבוקר.

"אוף, למה כל כך קשה לקום בבוקר?" יילל שון

לעצמו כשכיבה את השעון מעורר שהיה מכוון לשעה

חמש בבוקר. בחוץ עדיין חושך, אפילו הציפורים עוד

לא התעוררו ושון כבר סיים לצחצח שיניים.

בזריזות רבה, ובשקט מופתי כדי לא להעיר את אחיו

הקטן, שון הלך למטבח וחתך לעצמו 2 תפוחים ואגס.

הוא הכניס לתיק הגב שלו את הפירות, המחשב, ספר לימוד ומחברת וכבר היה מוכן לצאת מהבית. התיקים האישיים של האנשים שנחקרו בבית המשפט המחוזי, נמצאים כולם בחדר ג, ימינה מדלפק הקבלה. החדר פתוח למורשים להיכנס אליו החל מהשעה 6 בבוקר. שון הביט בשעונו, השעה הייתה חמש ועשרים. הוא תכנן לקחת את האוטובוס של חמש וחצי ולהגיע בשעה שש בדיוק. כשיצא שון מהבניין שלו, הוא ציפה לראות רק את אורות הזריחה, ואולי כמה אנשים רצים, אך בזווית עינו הוא ראה חבורת ילדים, חמישה עשר אם העריך נכון, חוץ מזה שזה היה קצת מוזר שחבורת ילדים מסתובבת ברחוב בשעה כה מוקדמת שון לא התעניין בהם. הוא בחר להתעלם. פתאום אחת מהבנות נפלה לרצפה, לא זזה ושאר הילדים המשיכו ללכת.

פרק 19

איך יכול להיות שילדה מתעלפת והחברים שלה לא שמים לב? חשב שון ורץ אליה. הוא הניח את תיקו על הרצפה לידה, התכופף אליה וניסה לשאול אותה מה קרה.

"ילדה? את בסדר? מה קרה?" שאל שון מודאג ותפס בכתפייה.

"מה? מי זה?" התעוררה לפתע הילדה.

"את לא מכירה אותי, פשוט ראיתי שנפלת והחברים שלך לא ממש שמו לב, מה את עושה פה בשעה כזאת?" שאל שון

"לא יודעת, אני בסדר, סתם עייפה מה נלחצת?"
שאלה הילדה וצחקה

"עוד לא הלכתם לישון?!" התפלא שון
"לעע, מה יותר הגיוני, לקום באמצע הלילה, כמוך?"
שאלה הילדה וצחקה

שון נשאר מופתע ולא ידע מה לענות
"טוב מה קפאת? אני הולכת לחברים שלי." אמרה
הילדה

"השתגעת?! אל תלכי אליהם, הם לא אנשים שטוב

להימצא בחברתם, בואי אני אדאג לך." אמר שון
בדאגה

"למה אתה אבא שלי?! אני יכולה להסתדר לבד."
הילדה הייתה מעופפת והטון בקולה השתנה ממילה
למילה. היא קמה ורצה אליהם
"חכי!" צעק אחריה שון אבל היא התעלמה

שון הגיע לתחנת האוטובוס בשעה 5:37. שום דבר
לא הלך לו טוב היום. גם איחר לאוטובוס, וגם לא
הצליח לעזור לילדה המסכנה. לפעמים הוא חשב שזה
לא פייר שהוא כל היום לומד, משפטים מחוץ לבית
ספר, ועוד בגרות בכימיה, ומתנדב בבית החולים
הסמוך ויש ילדים שרק מבלים.

בפעמים כאלה, בהם מכה בו המצב של ילדים חסרי
מעש, מצד אחד הוא עצוב בשבילם, אך מצד שני זה
מראה לו שעדיף להיות 'חנון' וללמוד מאשר להרוס
לעצמך את החיים.

בזמן ששון חיכה בתחנת אוטובוס והעביר את זמנו
במחשבות פילוסופיות, הילדה הספיקה להדביק את
הפער בינה לבין החבורה שלה. "חכו לי!" צעקה
כשהייתה כבר לא רחוקה מהם.

"מאיה" צעקה אליה אליס "איפה היית?"
"לא יודעת, נראה לי שאני פשוט ישנונית מדי." אמרה
מאיה כשהגיע אליהם, מתנשפת מהריצה
"או סליפי, יש לך מתחרה" אמר דן.

"מה אני יכולה לעזור?" שאלה פקידת הקבלה בזמן
שמיינה את הניירת ושמה לב שמישה מתקרב. השעה
הייתה שש וחצי וזה היה שון שהגיע.
"אולגה? זאת הקבלת פנים שלך אליי?" שאל שון
בהפתעה

אולגה הרימה את עיניה מהניירת לראות מי זה. אך
משקפיה נשארו על אפה, מוטות כלי מטה. "רק רגע."
אמרה וסידרה את המשקפיים.

"או, שון, כמה זמן לא ראיתי אותך! בוא מאמאלה
שלי, מה אתה צריך?" שאלה אולגה
"את התיק של יעקב קוילרן, מותר לי לקבל אותו כי
אני מתלמד במקרה שלו." הסביר שון
"רק דקה." אמרה אולגה והלכה לחדר ג להביא לו את
התיק.

"תודה." אמר שון והתיישב בכיסא במסדרון, עובר על
התיק.

היסטוריה משפחתית, תכונות אופי בולטות,

תפקידים בולטים, השכלה, מצב בריאותי, אלרגיות
ורגישויות נוספות....

שון דפדף לעמוד של אלרגיות, עמוד מספר 6 וקרא
בליבו

”רגישות ללקטוז, יכולה להופיע אדמומיות קלה בעור
במגע עם חתולים, אלרגיה חריפה לאלומיניום –
במגע עם אלומיניום מופיעה פריחה על כל העור,
התנפחות הפנים, עליית חום ויש צורך להגיע
בדחיפות לבית חולים. חשוב להרחיק מכל דבר
שעשוי מאלומיניום!”

שון רשם במחברתו את הנתונים, והלך למשפט אליו
היה צריך להגיע. הוא הקדים בחצי שעה, סיים את
העבודה שהוא היה צריך לעשות מהר ורץ למעבדה
שבה היו שמורים כל הממצאים מזירת הרצח.
הוא הסתכל בקופסאות, מלמעלה למטה.
בגדיה של הלן, דגימות דם של הלן ויעקב, אקדח,
כדור רובה, שערות, פענוח דנ”א.

שון לבש כפפות מעבדה, כדי להשאיר את טביעות
האצבעות על האקדח כפי שהן, למקרה שבסריקה
עתידיית יצליחו בכל זאת לפענח אותם. הוא השתמש
במכשירים וחומרים בתחנה על מנת למצוא ממה

עשוי האקדח וקיבל כתשובה את מספר היסודות המרכיבים את הסגסוגת ממנה הוא עשוי. הוא שלח לעצמו במייל ורץ לקחת אוטובוס הביתה, לשולחן העבודה שלו.

שון נכנס לביתו, אחיו הקטן שיחק בחדרו, בנה

פאזלים. "רון צא מפה." ביקש שון

"אבל אני באמצע." התעקש רון

"רון, אם תלך, יכול להיות שאח שלך יצליח להוכיח שמישהו בכלא חף מפשע, למצוא את האשם, רוצח, להיחשב לעורך דין מאוד מוצלח, לקבל הרבה עבודה, להתעשר, ולקנות לך כל כך הרבה פאזלים שאתה תטבע בהם, לא תוכל לראות את הרצפה. אז עכשיו בבקשה לך." דיבר שון באיטיות

"אני מעדיף שתהיה רופא." אמר רון בקלילות דעת,

הוא תמיד אהב לראות את שון לובש את מדיו

כשהוא יוצא למשמרת.

"רון, לך!" צעק עליו שון.

"בסדר, בסדר אני זו. מה אתה לחוץ." יצא רון מהחדר

והלך לראות טלוויזיה.

שון התיישב בשולחן העבודה והחל למצוא את כל

המתכות מהן מורכב הסגסוגת שמרכיבה את האקדח,

הוא קיווה שיהיה שם חומר שיעקב לא יכול לבוא
איתו במגע.
"טיטניום, ברזל, קצת בורון ואלומיניום." כתב שון
במחברתו "
"אלומיניום! אלומיניום! יש אלומיניום!" צעק שון
בהתלהבות.

"כן יש גם הרבה במטבח, רוצה קצת נייר אלומיניום?
לא יקר רק אל תקבל התקף לב מהתרגשות, לא אני
יודע דברים ברפואה." צעק רון מהסלון.

שון התעלם ושלח מייל מפורט לעורך הדין אצלו הוא
מתלמד. הוא הסביר לו הכל, את מה שהוא עשה,
הממצאים. הוא הצליח לגלות שמישהו שכבר פסקו
שהוא אשם בעצם חף מפשע, זהו לא דבר של מה
בכך. ההוכחה שלו הייתה מאוד מתוחכמת וגם
חותכת, אין איך לערער על העובדה הזאת, היא
בריאותית ובדוקה. עורך הדין, קרל לואן, החזיר לשון
מייל בתוך פחות מחמש דקות ואמר שייקבע משפט
חוזר כבר היום.

שון, גאה בעצמו, הלך לספר לאליס מה הוא עשה.
הוא החליף את התלבושת שלו, מכנס שחור ארוך,
חולצה לבנה מכופתרת ועניבה שחורה לג'ינס קצר,
גופייה וסניקס, לקח סקייטבורד ונסע לביתה של
אליס. הוא דפק בדלת, אך לא הייתה תשובה. הוא
ניסה לקרוא לה אבל אף אחד לא ענה. שון החליט

לנסוע קצת בשכונה, אולי יפגוש בה, איפה היא כבר יכולה להיות.

הוא נסע בגינה הציבורית ולאחר מכן במורד הרחוב הראשי, כשהגיע לסופו ראה ילדה, דומה לאליס אך מוזנחת בהרבה יוצאת מפתח קטן ומוסתר.
"אליס?" שאל שון בפליאה, בודק אם הילדה מגיבה והיא אכן סובבה אליו את ראשה. פניה היו מלוכלכות, שיערה לא מסודר ובעיניה מבט מטושטש.
"אליס מה עובר עלייך?" שון היה בשוק
"מי זה?" שאלה אליס ונעמדה, בוחנת את שון במבטה

"אני לא בטוח אם את זוכרת אותי, אני עוזר עורך הדין של אבא שלך, נפגשנו לפני איזה חצי שנה כשבאת לבקר אותו. את יודעת, פעם עוד היית עושה את זה לפעמים..." אמר שון
"מה יש לי לבקר רוצח?" שאלה אליס "ומה אתה רוצה ממני עכשיו?"

"הוא לא רוצח" התעקש שון
"הוא כן, ככל שתכחיש יותר יהיה לך יותר רע, מניסיון. תקשיב לי." אמרה אליס
"הוא לא!" אמר שון ושמחה בקולו

"הוא כן, אל תהיה תמים." אמרה אליס בקול רגוע
ופיהקה

"איך את יכולה לשכוח ממנו ככה? אני אומר לך
שהצלחתי להוכיח את חפותו." קולו של שון השתנה
כשהבין שאין סיכוי לשכנע את אליס
"טוב בסדר, ביי." אמרה אליס והלכה
"חכי רגע." אמר שון ותפס בכתפה "קרל לואן, עורך
הדין של אבא שלך מתקשר." אמר שון
"זה לא מעניין אותי, האיש הזה. אתה לא מבין?"
שאלה אליס ונעמדה

"כן, טוב, אין בעיה, ביי." אמר שון בטלפון
"המשפט של אבא שלך נקבע לעוד חצי שנה." אמר
לאליס

אליס המשיכה ללכת
"עצרי." שון רץ אחריה
"די. שחרר. ביי." צרחה אליס.

"את אפילו לא רוצה לשמוע מה גיליתי?" צעק שון
מאחורי גבה של אליס, אך אליס התעלמה והמשיכה
בדרכה.

כמה חסרת רגישות היא יכולה להיות, וכמה היא
השתנתה בזמן האחרון. אני אומר לה שמצאתי,

הוכחתי, אני בטוח. יש משפט חוזר. ובכל זאת היא עדיין מאשימה את האדם הקרוב אליה ביותר, או היה לפחות? משהו קרה לה. אני חייב לעזור לה. בזמן הקרוב שום דבר יוצא דופן או לא שגרתי קרה בחייה של אליס, היא לא חדלה מלשתות, לעשן ולבזבז את חייה, כך זה לפחות היה נראה אבל משהו כן השתנה. מאותו היום ששון ראה אותה במצבה, הוא החליט שכל יום הוא מסתכל עלייה, בודק מה איתה, מי החברים שלה ולומד עלייה כמה שיותר כדי שיום אחד אולי הוא יצליח לפנות ללב שלה, שהיא תקבל אותו. הוא רשם לעצמו נתונים כמו כמה היא מעשנת, איזה סמים היא עושה ועד כמה שיכל ניסה לעזור לה לצאת מהמצב הזה. הוא ניסה להשאיר לה פתקים עם הסבר במיטתה, או לשים תחליף לסמים, משהו שפחות יסכן את בריאותה- אבל שום דבר לא ממש עזר. חבריה היחידים של אליס לא היו במחסן, את הפתקים היא לא טרחה לקרוא ומיום ליום היא רק התדרדרה יותר, נהייתה יותר מוזנחת וצרכה יותר ויותר סמים. הסקס בחייה הפך לדבר שגרתי, פעם ביום אם לא יותר. היא כבר לא טרחה לזכור את השמות של הבנים איתם שכבה. היא נהנתה מכל רגע

ורצתה שהמצב יימשך לעד, שהיא תישאר צעירה, תישן עם כל החברים, לא יהיו חוקים ולא יהיה כלום. למרות שמאמציו לא עזרו שון לא איבד תקווה. הוא הרגיש שזה החובה שלו, לעשות את זה בשבילה. הוא התמיד כמה שיכל על אף שאליס לא חדלה ממנהגיה ובריאותה הידרדרה עם הימים. אך הכל השתנה בלילה אחד.

ביום הולדתה השישה עשר אליס יצאה לבלות מחוץ לעיר, מאחורי מועדון גדול. היא הזמינה הרבה אנשים וכולם הביאו שתייה חריפה וסיגריות. העיניים התחממו ולא לגמרי יודעים מה היה שם מהסיבה שמי שהיה נוכח לא זוכר, ומי שלא לא יכול להיות בטוח. אליס לא ידעה מה היא עשתה באותו יום, איפה היא הייתה או עם מי אבל בבוקר שאחרי חגיגות יום הולדתה אליס פקחה את עיניה הופתעה לגלות שאינה נמצאת במחסן. היא הייתה בבית החולים.

פרק 21

ראייתה הייתה מטושטשת אך עדיין יכלה לראות מסביבה הרבה אנשים, מסתובבים בחלוקים לבנים, עם מסכות על הפנים וסטטוסקופים על צווארם. בחור צעיר עמד ליד מיטתה בזמן שפקחה את עיניה, הוא החזיק בכף ידה.

"מה זה, מי אתה?" שאלה אליס בקול צרוד והשתעלה.

שון חייך ברגע ששמע שאליס מדברת ולפני שהספיק להגיב ולענות לה חזר הרופא ובידיו תוצאות הבדיקה.

"טוב אז ככה, אליס קוילרן. נכון?" שאל והרים מבטו מהדפים.

אליס הנהנה

"צר לי לבשר לך כי פרט לזה שגופך התמוטט ממנת יתר ובמזל פקחת עכשיו את עינייך, את בהריון וחולת איידס." אמר הרופא בעדינות "תראי.. אני ידע שזה לא פשוט לילדה בגילך, ואני בתור רופא לא יכול להתערב בחייך האישיים. אבל דבר אחד מתפקידי לשאול. את יודעת מי האבא?"

אליס סובבה את ראשה לשלילה.

"את בטח לא זוכרת שום דבר מאתמול. אבל היה לך

חבר? מישהו שיכול להיות ששכבת איתו?" שאל

הרופא

"יש כמה אפשרויות... בעצם די הרבה." נעצרה לרגע

אליס "עזוב, זה יכול להיות כל אחד." דיברה אליס

בקול שקט.

"את בוחרת לבצע הפלה או לשמור אותו?" שאל

הרופא

"הפלה." ענתה אליס בלי לחשוב

"טוב, את תיכנסי מחר להפלה, בינתיים אני רושם לך

מרשם לכדורים. את צריכה לקחת כל יום, זה בגלל

האיידס." אמר הרופא והלך

"עכשיו את מוכנה להקשיב לי רגע?" שאל שון

"נו זריז." ביקשה אליס

"במילא את תשתעממי פה למוות, תקשיבי לי עד

הסוף." ביקש שון "לאבא שלך, כמו שאת בטח יודעת,

יש אלרגיה חריפה לאלומיניום. האקדח שבו ירו בהלן

היה עשוי מסגסוגת שחלקה מורכב מאלומיניום. אין

שום סיכוי שאביך החזיק את האקדח הזה בידיו! מחר

יש משפט ובו אני בטוח שאבא שלך ישתחרר. זו

הוכחה חותכת שזה לא היה הוא! חוץ מזה מצאו מי כנראה ביצע את הרצח. לא חשבו על זה קודם לכן, אבל עכשיו מצאו טביעות אצבעות על הבד שכיסה את מצלמות האבטחה."

אליס החלה לבכות ושון החזיק בשתי ידיה. "אני לא מאמינה. אני פשוט לא מאמינה שחשבת שהוא היה הרוצח." דמעות עמדו בעיניה של אליס. "אתה מבין? אני, הדבר הכי יקר לו, איבד בו אמונים. מה עשיתי? ותראה לאן הגעתי." פניה של אליס נהיו אדומות. "מי זה היה? מי המנוול? מי הפליל אותו? מי הרוצח?!" התעצבנה אליס

"טביעות האצבעות מראות שרוברט גאס, אני לא חושב שאת מכירה אותו." אמר שון וליטף את ידיה של אליס.

"מוכר לי השם הזה." אמרה אליס ושחזרה בראשה "אני יודעת! היום שבו הודיעו לי שאבא שלי נכנס לכלא! אני זוכרת כל פרט ופרט מהיום הזה! זה הוא! אני בטוחה! השוטר שהגיע אליי הביתה, על תג השם שלו היה רשום רוברט גאס. שון אני יודעת שזה הוא. הוא גם נראה מגעיל כזה ומרוצה מעצמו. אליס החלה להשתעל. "תביא לי סיגריה!" צעקה

אליס.

"אליס, זה בית חולים, השתגעת?" שאל שון.
"תקשיב, אני מרגישה את זה, אני מכורה. אני חייבת
סיגיה או שאני אתמוטט." הסבירה אליס
שון ראה על הצג של המכשיר שהיה מחובר לאליס
שמצבה הבריאותי בהחלט מידרדר.
"לא, אני לא יכול. זה רע." הוא החל לטפל בה.
תרופות, אינפוזיה, מה שצריך. רק שתישאר בהכרה,
שלא תתמוטט. הוא ניסה כל דבר אפשרי, אך המצב
של אליס המשיך להידרדר. בשנייה האחרונה,
שהתרופות החילו להשפיע פתאום נראה שיפור
במצבה של אליס. שון נשם לרווחה.
"אליס אי אפשר ככה. את כמעט קרסת. לכי למכון
גמילה." אמר לה שון בדאגה
"מה פתאום, לא." אמרה אליס בנחרצות
"אליס, תראי מה קרה לה מאז אותו יום. את חייבת
להפסיק את זה. לכבוד זה שאבא שלך יוצא מהכלא."
ביקש שון
פרצופה הקשוח של אליס החל להתרכך
"בבקשה, בשבילי. אני אשלם." ביקש שון
"לא צריך שון, א..א" לפני שאליס סיימה את המשפט

שון קטע אותה בדבריה

"את חייבת. צריך. אני אשלם, מה אכפת לך?" התחנן

שון

"שון תירגע, התכוונתי שאני לא צריכה שתשלם. אני

מסכימה. אני אשלם. נצבר לי המון כסף. אני חייבת

את זה לאבא אחרי כל הצרות שגרמתי לו." חייכה

אליס

"כל הכבוד לך." אמר שון, נשק למצחה של אליס

ויצא מהחדר. "נתראה אחרי המשפט." אמר שון

בחיוך.

"בהצלחה." אמרה אליס והסמיקה מהתרגשות

את אותו היום העבירה אליס בבית החולים, בהאזנה

למוזיקה או צפייה בטלוויזיה. היא הקפידה לקחת את

התרופות שלה ומצבה נשאר תקין.

בבוקר שלמחרת אליס נכנסה לחדר ביצוע ההפלה

בשעה 5 בבוקר, השעה היחידה שהייתה פנויה

בהתראה כל כך קצרה. הייתה זוהי רופאה, אמילי

וייס, רשום היה בתג השם שלה. היא הייתה הרופאה

הכי טובה שאליס יכלה לבקש לביצוע ההפלה. היא

לא שפטה אותה, ומבטה היה רך ומבין. היא פעלה

בעדינות לאורך כל הזמן ומאוד הרגיעה את אליס.

למרות הלחץ הקטן שהיה בליבה של אליס, כל
מחשבותיה היו ממוקדות במשפט של אביה. האם
השופט באמת יבין שזו לא אשמתו, טביעות
האצבעות באמת של הרוברט גאס הזה, האם אביה
יקבל פיצוי ועוד רבות נוספות. הזמן עבר לאליס
במהרה בהרהורים ומחשבות. "אני יודעת מי זה
רוברט גאס!" לפתע נזכרה אליס "הוא לא סתם
מישהו אם אני זוכרת נכון.. הוא אבא של ג'סיקה."

"כן, זה נכון. שם המשפחה של ג'סיקה הוא לא של אביה, הוא של אמה, כי ההורים שלה גרושים...."
המחשבות התבהרו בראשה של אליס

"יומן שלי, הזנחתי אותך הרבה לאחרונה. אין לך מושג מה עבר עליי, והאמת, אני גם לא רוצה לפרט. שלא יהיה רשום בשום מקום, שלא יהיה זכר. שיישכח מהעולם. עכשיו, אני מבינה דברים הרבה יותר חשובים. החיים, הם לא הרדיפה אחרי השלמות, להיות מקובל, מלא בחברים, הכי חכם והכי מצליח. נכון, זה מאוד מייאש כשאף אחד לא מדבר איתך, כשכולם נפגשים בלעדייך ומטשטשים אותך בתמונות, כשאתה אוויר. אבל גם לא טובה הקיצוניות השנייה, להיות הזונה של כל העולם? שכולם יכירו אותך, ובכל פרט ופרט בגופך. ואף פעם זאת לא אשמתך. זאת לא האשמה של אף אחד, אין צורך לחפש אשמים. ככה העולם מתנהל, יש כאלו שמצליחים עכשיו, יש כאלו שעוד יצליחו, וכולם יצליחו. אם זה בקשרים חברתיים, או קריירה- כל מה שצריך זה להפסיק לחפש אשמים. אם לא הייתי

מתכנסת בתוך עצמי ומספרת לעצמי סיפורים על כך
שג'סיקה אשמה והסיתה את כולם נגדי, או שאבא
שלי אשם וגרם לי להיות ילדה של אבא, אלא הייתי
פשוט משלימה עם עצמי ומנסה להתחבר, לא
נשברת, הייתי מצליחה. לפעמים קשה להישאר
אופטימי, אבל זה מה שצריך לעשות. אבא שלי,
היחיד שלא איבד תקווה, היחיד שגם במצבים
השפלים יותר בחייו לא סטה מקו הישר ולא חשב
מחשבות זדוניות, או תיכנן נקמות למי שעשה לו כה
רע. הוא הבין, שזה לא יעזור בשום צורה. הדבר הטוב
ביותר שהוא יכל היה לעשות, הוא עשה. להישאר עם
האמת שלו, להיות נאמן לערכים שלו ולא להאשים
אף אחד אחר. להתמודד עם המצב בצורה המיטבית.
מה שעשיתי לא טוב היה להאשים את כולם
ולהתמרמר על המזל הרע שנפל בחלקי. אין דבר כזה
מזל רע. החיים שלנו זה מה שאנחנו הופכים אותם
להיות. ומי אשם בזה שאני צריכה מכון גמילה
עכשיו? גם אף אחד. דברים שקורים בחיים הביאו
אותי לזה, וזה קרה ואין מה לעשות, אין אף אחד
שאפשר להגיד עליו שהוא האשם. עכשיו, בניגוד
לפעמים הקודמות, אני לא מחפשת אשמים. אני

מבינה שיותר טוב להמשיך הלאה, ולקבוע בעצמי איך
ייראו החיים. אני הולכת למכון גמילה. ”

בלי שאליס שמה לב, או הספיקה להשתעמם, האחות
הודיעה לה שהיא משוחררת. אליס אספה את דבריה,
כמובן לא שכחה את התרופות ובחרה לא ללכת לבית
המשפט לראות את השחרור של אביה, אלא לפנות
ישר למכון הגמילה. לפגוש אותו רק כאשר תחזור
להיות הילדה שהוא גידל.

והנה עכשיו, אליס עומדת מחוץ לדלת ובוהה
בתקרה. השעה אחת עשרה וחצי בבוקר. רגשותיה
עדיין מעורבבים. היא כל כך נהנתה להיות חסרת
דאגות במשך שנה אבל בעצם היא ידעה, שהחיים הם
לא מסיבה. שהיא צריכה לצאת מהמצב הזה- מסוכן
נפשית, מסוכן בריאותית ומסכן את העתיד שלה.
הדלת נפתחה.

”תיכנסי בבקשה.” דיבר אליה אדם מבוגר, כנראה כבן
שישים, עם שפם גדול ועל ראשו שיער לבן.
אליס התיישבה בכיסא.

”אני מבין שאת מכורה לסמים וסיגריות, גם נהגת
לשתות הרבה אלכוהול ובאת לכאן כי את רוצה

להפסיק." אמר המבוגר.

אליס הנהנה

"שתדעי שזהו לא תהליך פשוט, אפילו מתיש, ואם

את פה זה כי את רתומה למשימה במאת האחוזים

ואין לך ספקות לגבי התהליך." סיפר

אליס הנהנה שוב

"טוב, את תקבלי חדר פה במכון. ההתקדמות תלויה

בך, זה יכול לקחת שבוע או חודשיים או אפילו לא

להצליח בכלל. זה יעלה 1950 שקלים." אמר המבוגר

אליס הניחה את הכסף על השולחן, למרות ההוצאה,

מהקצבאות של השנה האחרונה עדיין נשאר לה

הרבה מאוד כסף. המבוגר הביא לאליס את המפתח

לחדרה.

היא התמקמה בחדר, התיישבה על המיטה וראתה

שהטלפון מצלצל. על המסך הופיע "אבא". אליס

ענתה לשיחה ושתיקה נשמעה משני צידי הקו במשך

כמעט דקה.

"את יודעת שהשתחררתי. אני גם חוזר להיות ראש

הממשלה." אמר יעקב ודמעות עלו בעיניה של אליס.

היא ניסתה לדבר, להגיד משהו אך היא נקטעה

מהבכי.

"אני יודע מה עבר עלייך, אני לא כועס." אמר בקולו
הנמוך

"א.. א.. א..בא." ניסתה אליס לדבר אך הבכי חנק את
גרונה.

"ששש... את לא צריכה לדבר. אני מבין. לא קל לאבד
הכל ביום אחד. תירגעי." אמר ושוב נשמעה שתיקה
"אני מצטערת." אמרה אליס פתאום וניתקה את
השיחה. עכשיו, הבטיחה לעצמה בליבה שהפעם
הבאה שהיא מדברת איתו היא רק כשהיא יוצאת
מהמכון. כמו אדם חדש.

בצהריי אותו היום הגיע יעקב לבית, הוא הבין
מהאבק שהצטבר שאליס לא גרה שם זמן רב. כדי
להעביר את הזמן שם יעקב שירים במערכת ההגברה,
שיריו האהובים בווליום מקסימאלי והחל לנקות.
הוא שר לעצמו וקרצף את הבית. הוא הרגיש נהדר
להיות חופשי. בימים הבאים, הוא לא היה מסוגל
לשבת לנוח בבית. הוא יצא למכולת לקניות, טייל
בגינה, נסע לבקר חברים שלא ראה זמן רב ולא
הייתה לו שנייה אחת פנויה. ביום השלישי לחירותו
הגיע אליו אורחת מפתיעה.

"פתוח" צעק כששמע דפיקה בדלת.

אן נכנסה.

"יפה לך, אני משתחרר ואת חוזרת על ארבע." אמר
יעקב

"אני אוהבת אותך." אמרה אן

"את אוהבת את הכסף שלי ואת זה שאני אדם

מכובד." תיקן אותה יעקב

"אני אוהבת אותך." הדגישה אן את המילה אותך

"תראי, אני לא רוצה לכעוס עלייך, מה שהיה היה,

ואני בטוח שהיו לך את הסיבות שלך" הסביר יעקב

"אם לא הייתי אוהבת אותך לא הייתי מסכימה

להתחתן." התחילה להסביר אך יעקב קטע אותה.

"שוב, אני לא מאשים, אני בבטוח שיש סיבה

שבגללה כסף כל כך חשוב לך. אבל אהבה אין פה.

לאהבה אין תנאים, זה לא עובד ככה. אם אני נכנס

לכלא אז פתאום נעלמת אהבה? אה, ובאהבה יש

אמון, את זרקת אותי לכלבים. עכשיו אני מבקש יפה

שתצאי." אמר יעקב

"אני גדלתי במשפחה ענייה." ניסתה אן להסביר

"אמרתי כבר שאני בטוח שיש סיבה, אבל אם היית

מתחרטת על זה מכל הלב, לא היית פה, מנסה לחזור

אליי. "המשיך יעקב

"אני פה כי אני רוצה שאליס תגדל להורים אוהבים,
לא גרושים." ניסתה שוב אן להחזיר את הזוגיות
"ואיפה היה הרצון שלך לגדל אותה בשנה האחרונה?
כשכל הבנים באזור עברו עליה? כשהיא עישנה סמים
כמו מטורפת?" שאל יעקב ומעט הרים את קולו,
דמעות עמדו בעיניו.

"אני מבקשת סליחה." אמרה אן
"אוי באמת, תעשי לי טובה." אמר יעקב בזלזול,
"עכשיו צאי".

אן הלכה לבקר את אליס במכון הגמילה. היא
הסתכלה עלייה מהצד, אליס נראתה מעט חלשה,
אבל מדיבור קצר עם המדריך היא הבינה שהבת שלה
לא לקחה אפילו סיגרייה אחת, אפילו סם אחד מאז
שנכנסה. היא לא ויתרה לעצמה והיא אמורה
להתחזק ממש בימים הקרובים ולהשתחרר. אן
ניסתה לדבר עם אליס, אבל התגובה שלה הייתה
דומה מאוד לזו של אביה. עכשיו, כשהיא ידעה שאבא
לא אשם, היא הבינה שאמא שלה היא זו שסופית
הסיתה אותה נגדו. אולי אם לא היא, היא לא הייתה
מאמינה שהוא אשם והמצב היה לגמרי שונה. אבל

אליס הפסיקה לחפש אשמים, אז דרכיה ודרכיה של
אן נפרדו באותו יום ואליס בחרה להתמקד בעתיד
מאשר לשקוע בעצב.

"אליס, בואי בבקשה." קרא לה המבוגר שקיבל אותה
ביו הראשון

אליס נכנסה לחדר ההוא, הקטן, הקר. כל מה שהיה
בו היה שולחן ומחשב. ליבה דפק. היא פחדה שיש לו
הודעה מאמה, או מאביה, או שמשהו קרה עם
הרוברט גאס הזה. אליס נכנסה לחדר והתיישבה על
הכיסא, מנסה להדחיק את מחשבותיה. אולי חברים
מהמחסן מחפשים אותה.

"איך את מרגישה?" שאל המבוגר והתיישב בכיסאו
הגדול

"בסדר." אמרה אליס ושתקה.

"למה את חושבת שקראתי לך?" שאל המבוגר

"רוצים להעביר לי הודעה?" ניחשה

"לא." ענה המבוגר

"עשיתי משהו?" שאלה בפחד.

"לא." ענה וחיך

"אז..." חרקה אליס את שיניה וחיכה חיוך מאולץ.

"אבא שלך פה." נשען המבוגר על שולחנו
 "למה?" הרימה אליס גבה
 "שבוע בלי סמים, אין התעלפות אחת, הסתגלות
 מהירה, לא יצאת מהכלים בשיחה כזאת מלחיצה. את
 משוחררת." אמר וחתם על טפסים
 "באמת???" התרגשה אליס
 "באמת." אמר בחיוך והביא לה את הדפים.
 "יואו, תודה רבה לכם, על הכל." אמרה אליס וקמה
 "להתראות לך" אמר הזקן וליווה אותה אל אביה.
 אליס רצה אל אביה והתכוונה לקפוץ אחריו, אך
 ברגע האחרון נעצרה.
 "ככה מקבלים את אבא?" שאל יעקב ופתח את ידיו
 "באמת?" התפלאה אליס
 "בחיי" אמר
 אליס רצה אל בטנו וחיבקה אותו כל כך חזק שקוטר
 גופו הצטמק. היא לא שחררה במשך כמה דקות.
 "התגעגעתי." אמר יעקב
 "גם אני. סליחה על.."
 "ממשיכים הלאה." אמר וארז את מזוודותיה של
 אליס למכוניתו. "רק דבר אחד אני עוד צריך לספר
 לך."

"מה?" שאלה אליס.

"כמה את חברה טובה של ג'סיקה?" שאל נזהר
"בוא נחשוב, בהתחלה היא עשתה עליי חרם,
התנהגה מגעיל והפיצה שקרים, אח"כ היא שיחקה
את עצמה החברה הכי טובה שלי בשביל לגרום לי
לעשות פאדיחות מול אדם ולתת לי עצות גרועות.
כשהידרדרתי, במקום לעזור היא הלשינה עליי
למורות, כי היא ידעה שזה רק ייתן לי מוטיבציה, מאז
היא ניתקה קשר. אה, ובסוף אבא שלה הוא זה
שהפליל אותך אז היא גם אשמה בזה שהידרדרתי
אפשר להגיד שאנחנו בסט פריינדס." אמרה אליס
ונכנסה לאוטו

"למה אתה שואל?" שאלה כשאביה נכנס לאוטו.
"אז אני מבין שאת יודעת שרוברט גאס הוא אבא של
ג'סיקה ולא רק כי זה השוטר שהודיע לך באותו יום
על מה שקרה." אמר יעקב
אליס חייכה

"מה את מחייכת שם מאחורה? אני רואה אותך
במראה של הרכב." חייך אבא של אליס
"נראה שגם העולם מתחיל לחייך אליי חזרה." אמרה
אליס

"ג'סיקה כבר לא תציק לך, הכל יפורסם היום
בתקשורת." ציין יעקב וחנה ליד ביתם.
"אוי, מסכנה, חבל, היא אדם כל כך טוב." אמרה
אליס בציניות ופתחה את החגורה.
"את מתחילה שנה הבאה כיתה י שוב, שיהיה לך
ברור." אמר יעקב
"ואתה לא מבין כמה אני שמחה." אמרה אליס ולקחה
את מזוודותיה הביתה.

סוף דבר

"יומני היקר,

"הכל חזר לקדמותו, אנחנו אחרי הצרה הזאת ואתה לא מבין כמה שאני מאושרת. בעצם לא, לא הכל. אם הכל היה כמו שהוא היה פעם היינו במצב גרוע מאוד. עכשיו אני מבינה הרבה דברים שלא הבנתי קודם. ואני שמחה. ממחר אבא יחזור לכהן כראש הממשלה, וכנראה תהליכי השלום יתחדשו. אני אתחיל שנה הבאה את כיתה י, למרות שאני אמורה להיות בי"א, אבל עדיף מאוחר מאשר אף פעם."

"את רוצה לאכול ארוחת ערב לפני השינה אליס?"
צעק אביה מהמטבח.

"לא. יש משהו שאני חייבת לעשות קודם." צעקה אליס ויצאה מהבית.

אליס חייגה לשון. "שון מקרה חירום! אני חייבת חייבת חייבת שתגיע לאגם, בקצה היישוב, איפה שהנדנדות. אני מחכה לך שם." היא ניתקה לפני שהוא הספיק לענות ורצה לאגם.

כשהגיע מתנשפת ומתנשמת, שון כבר היה שם. הוא נסע עם הסקייטבורד שלו. שון היה לבוש בחולצה

לבנה, מעלייה חולצת משבצות עם כפתורים פתוחים,
 ג'ינס ארוך והסניקס שלו. על צווארו שרשרת עם
 תליון בצורת שן של כריש. שיערו מסודר עם ג'ל.
 "וואו, אתה נראה טוב." אמרה אליס והתיישבה על
 הספסל. שון התיישב לידה "תודה, גם את."
 אליס לבשה שמלה קצרה בצבע תכלת וסניקס
 שחורות, שיערה היה מסודר, שון כבר שכח שהוא
 יכול להיות במצב הזה.
 "אני, אני רציתי להגיד לך תודה על כל מה שעשית
 בשבילי, אתה היית כל כך טוב אליי ואני כזאת
 מגעי..." שון השתיק את אליס "תגידי, כמה את יכולה
 להתנצל?" אמר שון וקירב את פניו לפנייה של אליס.
 אליס יישרה מבט אל תוך עיניו והייתה שתיקה של
 עשרים שניות לפחות. "אני אוהבת אותך." אמרה
 אליס. שון התקרב לנשק אותה.
 "חכה", אמרה אליס והרחיקה את ראשה. "אני רוצה
 לוודא שהפעם זה שונה. אני אוהבת אותך. באמת
 אותך. אתה מבין? לא את איך שאתה נראה, אני
 אוהבת את מה שעשית בשבילי, ואיך שאתה מתנהג
 וכמה שאתה אדם טוב. ואני רוצה אותך בשביל
 לראות איתך סרט, או סתם לשבת לאכול איתך,

להעביר איתך את הזמן ופשוט להרגיש נאהבת אבל
בצורה טובה. וגם לאהוב חזרה, אותך, את האדם
שאתה. ושתדע שמבחינתי, זאת תהיה הנשיקה
הראשונה שלי." אמרה אליס והסתכלה מטה
"אוי אליס קוילרן, כמה שאת מדברת. אני אוהב אותך
כי את חזקה, בנפש. את לא נשברת בקלות ועכשיו,
יש לך שכל על הכתפיים. דיברנו מספיק?" אמר שון
ונישק את שפתיה.

הם ישבו על נדנדה תלויה לשניים, ליד האגם בצד
היישוב ועליהם האיר פנס רחוב אחד, הנשיקה הייתה
עדינה, רכה ונעימה. חמימות ושלווה מילאה את גופה
של אליס, לא הזיות ריקות. היא הייתה כל כך
מאושרת, כמו שלא הייתה הרבה זמן, אם בכלל. כל
כך הרבה עברתי והבנתי הרבה דברים ועכשיו...
זה לא באשמתי, זה בזכותי.

